CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară

De zici Cuza, zici Unire, cruce sfântă, gând astral,
Ce-a-nchegat și-a lăsat țării primul stat național,
Un trimis spre Sfatul țării în istorie rămâne
Primul domnitor din veacul Principatelor Române.

(fotografie și versuri Alexandru Oprea)

ianuarie 2020

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară, editată de **Filiala Argeş a Ligii Scriitorilor Români** şi **Centrul Cultural Piteşti**, sub egida căruia apare la fiecare două luni.

Anul II - Nr. 1 (11) 2020 **ISSN 2601 - 3851**

Președintele L.S.R. Filiala Argeș

Adrian MITROI

Revista este tipărită cu sprijinul financiar primit de la **Primăria Municipiului Piteşti**, prin intermediul **Centrului Cultural** al Municipiului Piteşti.

Redactorii acestui număr:

„Pentru a exista trebuie să fii văzut”

Managementul redacţional

-REDACTOR-ŞEF – *NICOLAE COSMESCU*

- SECRETAR DE REDACȚIE – *CARMEN SAITA*

- COORDONATORI DE RUBRICI:

„ÎNDEMNURI” – *CRISTINA ONOFRE*

„INVITAȚII EDIȚIEI”– *ALEXANDRU BOROIU*

„TINERE SPERANȚE” – *MARIUS IONESCU*

- CORECTURA – *VASILE GHIȚESCU*

- RELAȚIA CU PRESA – *PUȘA CHIRIȚĂ*

- DIFUZARE –

Adresa redacţiei:

Piteşti, str. Calea Craiovei, nr. 2, bl. G1.
(Casa Cărţii)

Blogul filialei Argeş a Ligii:

http\\ ligascriitorilordinarges.

wordpress.com

Revista poate fi citită şi pe site-ul **Centrului Cultural Piteşti**, unde se găsesc şi înregistrările filmate ale cenaclurilor lunare.

Tiparul executat la TIPARG S.A.

Revista este deschisă spre publicare oricărui scriitor argeșean, consacrat sau aflat la începutul carierei.

Pentru corespondenţă, sau pentru a intra în posesia acesteia, folosiți: **cuvantul.argesean@gmail.com**

Adrian Mitroi

Cine a furat stelele?

Totul a-nceput când m-am trezit. Am deschis larg ochii, dar nu am mai văzut nimic pe pereţi, nici măcar „caii verzi”. În schimb, camera era plină de stele care, nu ştiu cum se făcea, dar erau de un albastru voronețian, sclipitor, aproape hipnotic. Clipeau și mă rugau să le spun o poveste de dragoste din vremurile de demult, împingând luna plină mai în faţă, să zică şi ea ceva, că... deh, este mai vorbăreață, cu toate că pare a fi o romantică incurabilă. Într-un timp, m-au rugat să le spun despre mine: ce mai fac, cum mai sunt, ce mai e pe la noi, cum o mai duce lumea...

Dar, parcă de stele şi de lună aveam eu chef acum! Trebuia să mă feresc de EL, de timp. Mă urmărea cu o tenacitate ce-mi provoca multiple crampe dureroase, exact la nivelul muşchilor minţii. Ajunsesem să cred că îi eram dator cu ceva! Oare cu ce puteam să-i fiu eu dator? Şi, chiar dacă ar fi fost real, ce, trebuia să mă urmărească aşa insistent, să mă hărţuiască toată viaţa cu grija aceasta pe care i-o acordam fără să-mi dau seama? Mă încordam tot, doar-doar voi descoperi o soluţie care să-mi rezolve problema aceasta. Până la urmă, cu părere de rău, am trecut-o la „nerezolvate”. Poate, mai târziu... Cine știe...?

Ieri, afară era munte. Azi, uitându-mă prin hubloul ce ţinea loc de fereastră, am constatat că e câmpie întinsă până la nori. E bine şi aşa, dar e mai monoton şi mai periculos. Ies şi o iau la fugă peste cioturile rămase după tăierea cocenilor de porumb. E dureros, dar simt şi o imensă satisfacţie atunci când nu mă rănesc. Zâmbesc cu toată faţa, chiar dacă sângele de pe picioare face ca pământul să mi se lipească de ele, într-un amalgam ce mă încarcă de energie, cu toate că tinde către ocru. Tălpile mele goale sunt rănite numai din cauza faptului că am uitat să-mi încalţ faimoasele „cizme de şapte poşte”. Acestea m-au salvat de multe ori din situații extrem de dificile, dar acum trebuie să mă descurc fără ele și este mai...

Nu-i nimic! Tot acolo e soarele, tot acolo e luna, tot acolo sunt...

Unde sunt stelele? Cine a furat stelele? Cine a îndrăznit să facă asta? Cine a îndrăznit să-MI fure stelele din spațiul MEU, de pe cerul MEU?

În clipa aceea m-am trântit cu burta de pământ. Am văzut-o! Nu-i aşa că aţi văzut-o şi voi, măcar o dată în viaţă? Trupul meu a reacţionat în mod reflexiv, exact ca acum patruzeci de ani, când executam „culcat” urmat de „salt înainte”, în perioada de instrucţie din stagiul militar obligatoriu, efectuat de mine într-un alt mileniu. Vremuri apuse nu de mult timp, hulite de unii, lăudate de alții, uitate de câțiva, și ne trăite de cei mai mulți de acum. Totuşi, cred că ea nu m-a văzut. Ieşise din cocioaba aceea strâmbă şi îşi căuta turma de suflete pe care trebuia să le conducă spre....

Am zărit un şanţ cu apă şi m-am târât într-acolo. Apa era prea mică pentru a mă acoperi, dar concavitatea şanţului a fost de ajuns pentru a mă ascunde. Mă uitam printre firele de iarbă, încercând să-i surprind neprivirea din orbitele adânci şi goale. Încercam să-i anticipez mişcările. Şi-a luat obiectul tăios şi a plecat după turma de suflete ce păreau doritoare a se îndepărta, bâjbâind după o geană de lumină ce le-ar mai fi liniștit puțin, pentru că erau speriate, temătoare şi dezorientate. Suflete care abia își părăsiseră trupurile...

Am ieşit din şanţ şi am încercat să plec, dar ceva mă reţinea şi parcă mă trăgea înapoi. M-am uitat spre picioare şi am observat câteva rânduri de sârmă ghimpată, foarte fină, ce mi se înfipseseră în pulpe ca nişte colţi de rechin. Sângele curgea şi de acolo, dar nu simţeam o diferență mare de durere. Am smucit de mai multe ori şi, cu preţul a câtorva lacrimi rubinii în plus,

mi-am eliberat picioarele, cu gândul la fuga de pe câmpie, la ocrul de pe ele și la semnificația ouălor roșii.

Soarele nu se vedea din cauza unor valuri dense de ceaţă amestecată cu fum negru, valuri ce pluteau la o suliţă deasupra pământului. Cu toate că ştiam, foarte sigur, că este amiază, se lăsase un întuneric perfid, ce voia, parcă, să-mi deregleze ceasul solar interior. Am crezut că e eclipsă, dar mi-am adus aminte că cineva îmi spusese să mai aştept cam două sute de ani până la următoarea... totală.

M-am pomenit, din nou, bântuit de gândul: „Şi totuşi, cine mi-a furat stelele?" Neașteptat, răspunsul a venit prompt de la cea pe care încercasem să o urmăresc: „Nu le-a furat nimeni! Au căzut singure, una câte una!". Apăruse brusc, lângă mine, în momentul în care mi-a dat acea replică. Imediat, am simțit cum mi se răcește răsuflarea și mă așteptam să încep revederea întregii vieți, doar în câteva secunde. În loc de așa ceva am primit o confirmare ce mi-a schimbat starea de spirit: „Stai liniștit, vremea ta nu a sosit, încă!".

Din acel moment am avut senzaţia că sunt al nimănui, senzaţie pe care am mai avut-o când mi-a murit tatăl. Mi-a zis odată că, de demult, copiii sărutau mâna tatălui lor. Gestul acesta îl făceau cu evlavie şi recunoştinţă. Eu am râs. Nu mi-am dat seama că tatăl meu îşi dorea asta, măcar o singură dată în viaţă. Acum, i-aş săruta dreapta de câte ori l-aş vedea, dar nu-l mai văd. Îl simt totuși. L-am rugat să mă apere şi să mă îndrume, încotro să merg şi ce să fac, sau măcar să-mi spună dacă ceea ce fac este bine: „Aşa e bine!" m-a dojenit blând, cu zâmbetul lui de om aspru şi bun. Deh..., neam de daci cu influenţe cumane.

Înaintam prin vânt ca printr-o masă gelatinoasă în care puteam respira cu mare greutate. Efortul era secătuitor şi, la un moment dat, ceva sau cineva mi-a şoptit să renunţ. Iniţial, am fost tentat să ascult de acea şoaptă vicleană, dar mi-am dat seama că a renunţa este egal cu a uita tot; a uita de unde am plecat şi încotro mă îndrept. Asta ar însemna să îmi reneg originea, să nu recunosc pământul în care sunt îngropate rădăcinile mele şi să devin un rătăcitor sau, în cel mai bun caz, să mă transform într-un venetic. Nu! Asta nu se va întâmpla niciodată! Mi-am adunat ultimele forţe şi, cu dinţii încleştaţi și pumnii strânși, am învins stihia ce voia să mă oprească.

În clipa în care am deschis ochii, eram pe buza unei prăpăstii. Jos, în vale, sclipea apa râului în care făcusem baie acum o viață, pe vremea când eram copil. Apoi, am întins mâinile în bine cunoscutul gest de zbor şi, cu un mic efort de voinţă, mi-am dat drumul la vale, așa cum făcusem de atâtea ori, cu gândul la vulturi şi la chemările lor prelungi. Zburam prin vântul ce mă purta ca pe un fulg, făcând un mare efort să mă înalţ către inocența copilăriei. Am aterizat lângă o gaşcă de prichindei ce se luaseră la întrecere, care sare cel mai sus. Am intrat în jocul lor. Am sărit, de pe loc, până aproape de ultimul etaj al blocului în care locuiesc. Am mai sărit o dată şi, depăşind blocul, am văzut luna ce se ducea să apună, şi... stelele! În sfârşit am găsit stelele MELE... pe cerul copilăriei MELE! Ion, Maria, Ilie, Firica, Marin, Ene, Elena, Maria...

Mi-am zis că am făcut destule în acea noapte şi că ar fi cazul să dorm puţin. Zis şi făcut! Am adormit în vis şi m-am trezit în realitate. Aici aveam de făcut numai ce TREBUIA să fac, numai ce era FRUMOS să fac, numai ce era BINE să fac.

George Ene

Membru al L.S.R.-Argeș

Un caligraf înnăscut

Caligrafia lui Petre Ghilencea se remarcă printr-un scris în peniță atent stilizat, înnobilat pe alocuri cu majuscule ornate și chenare împodobite cu aluminuri florale, ca în vechile manuscrise, menite să potențeze deopotrivă ideile, sensul și frumusețea textelor, pe care le reproduce.

Artă și meșteșug, scrisul său elegant, dincolo de disciplina și armonia caracterelor literelor, îi integrează amprenta vie a sensibilității, stărilor sufletești, inspirației și optimismului său debordant.

Artistul, caligraf înnăscut, aprofundează între 2014 – 2017 stilurile gotic și englezesc, dar și caracterele vechiului scris românesc, frecventând un curs de profil, susținut de profesoara Lucreția Picui,

șefa secției Colecții speciale și expert în bibliofilie la Biblioteca județeană *Dinicu Golescu*, Argeș. Descoperă și uzează de virtuțile adâncimii culorilor, cultivându-le mai ales ca portant al nuanțelor de albastru, de la bleu-marin, la violet, azuriu și turcoaz, semnificând robustețea firii sale artistice, lumina și energia care îl propulsează.

Conștientizează, de timpuriu, vocația sa pentru frumos, realizând desene și tablouri de artă florală, aplicată. Caligrafia devine, în timp, adevărata sa chemare, pe care o slujește cu măiestrie și devoțiune. Își procură instrumente de scris, materiale profesionale performante – penițe, cerneluri, paste-color, hârtie specială manufacturată –, consultă lucrări de referință, experți în domeniu, exersează cele mai complexe tehnici de scris.

Transcrie în mai multe variante texte reprezentative din opera unor scriitori celebri, precum M. Eminescu, V. Micle, L. Blaga, I. Minulescu, M. Sorescu, N. Stănescu, A. Păunescu ș.a., dar și din gândirea unor importanți oameni de stat. Din poezia argeșeană reproduce artistic versuri semnate de Cristina Onofre, Adrian Mitroi, Constantin Teodor Craifăleanu, Nicolae Braniște, Simona Vasilescu, în revista *Cuvântul Argeșean*, din al cărui management redacțional făcea parte.

Petre Ghilencea evoluează rapid, trecând de la transcrisuri pe coli de mărime obișnuită, la cele pe suport monumental, de doi, trei metri, care i-au permis să-și afirme din plin calitățile artistice.

Confirmarea valorii i-o aduce participarea la o serie de manifestări culturale locale și naționale. În 2017 este selectat cu lucrări de Biblioteca Națională a României, pentru o expoziție internațională de caligrafie. Ultimul eveniment, la care expune lucrări, a fost prilejuit de marcarea recentă, la Pitești, a rolului determinant al reginei Maria în realizarea și recunoașterea Marii Uniri, când ilustrează un fragment din scrierile suveranei

Inteligent, harnic, cald, respectuos, întocmai ca stirpea țărănească din care se trage, artistul caligraf găsește mereu ocazii să-și bucure apropiații, dăruindu-le din frumosul mâinilor și inimii lui caligrame, monograme și poezii celebre caligrafiate artistic.

Parcă presimțindu-și destinul, insistă ca nepoata sa, Alexia, să-l urmeze îndeaproape, însoțindu-l la cursul de caligrafie, organizat de Bibiloteca Județeană Argeș, pentru ca apoi să expună, de mai multe ori, simultan, în diverse expoziții.

În tandem cu artistul metaloplast Constantin Samoilă expune, de asemenea, lucrări în mai multe școli din municipiul Pitești.

Petre Ghilencea se ocupă, cu aceeași grijă, de elevii Școlii generale din comuna natală, Hârsești, pe care îi inițiază în tainele vechilor și frumoaselor arte ale imaginii și scrisului.

Astăzi, colegii și prietenii Dumnealui îi închină un mănunchi de gânduri pioase, rugându-l să-i citească și să-i transcrie în azurul în care se află.

ȘARADĂ CU MELCI

Un melc alunecos
Voia s-ajungă, neapărat, la Por-împărat,
Chiar mai departe,
Unde se-ncheie ultima carte de geografie.
Îl mânau chemări și visuri înalte – o mie.
Rostitor, și-a potrivit timpul cu mersul,
Cât să-l țină eresul...
La plecare, și-a dat în păstrare
Clipele lui sfinte de Înălțare,
Nemaiputând să le ducă
În casa lui cât o nucă.
S-a desprins apoi de cel ce-l legase
Cu fiorul său alb de mătase...

De la Por-împărat a aflat
Că-ntre timp istoria s-a surpat
Și s-a-ntors bosumflat.
În livadă-l aștepta, s-o dezlege,
O șaradă ocolită de lege:
Cine dăruiește iubire de-o vară,
Câștigă ori pierde-o comoară?

*
*   *

Amintirea dimineții blajine
Îi coboară-n sfieli opaline
Dulceața luminii divine...
Melcul mă-ncearcă dacă sunt verde
Și cât de tare iubesc lumea în care se-ncrede.
Șovăitor, împunge pe cer câte-un nour
Cu ochii-nrămați în coarne de bour.
Într-un târziu, îmi dă să mă apăr
Piatra blândeții din care vă scapăr.
Îl leagăn în duioasa șoptire
Din cântecul lui de iubire...

– Te-am ghicit, îmi zice, ești om!
Mută-te lângă mine-ntr-un pom!
Pune-ți o cochilie;
Scapi de toate și de chirie...
Vom visa în limba frunzei,
Sub care Dumnezeu ne adie.

De-nțeles: cuvântul chiar nerostit,
Încercat de toți e iubirea.
Oricât s-ar bucura de el cineva,
Nu-i ajunge simțirea!

Melcul meu fericit
Se luminează și arde-n chilie
Ca iubitul în jeraticul din poezie.
Și te du la baltă,
Și bea apă caldă,
Și te urcă pe buștean,
Și toacă la leuștean...
– Te-am ghicit: ești om!
Mută-te lângă mine-ntr-un pom!
Dacă vrei în cireș...
Pune-ți cochilie și scapi de chirie...!

Cristina Onofre
Alias Christine Bernadette Rousseau
Membră a Uniunii Scriitorilor din România

O categorie estetică reafirmată-Fragilul

Metafora Cristinei Onofre este o metaforă a sensibilului existent în lucrurile simple din care se poate naște, în anumite condiții, trăirea visătoare, vibrația poetică ce-l atrage pe cititor. Poezia transmite o stare inanalizabilă, ca o senzație calmă și neobișnuită. Să fie vorba, în acest caz, despre vreun „har" al feminității?

Dar de ce poezia feminină este altfel decât aceea a bărbaților? Aș risca următoarea explicație. Femeia poetă locuiește ea însăși, de cele mai multe ori, în poezie și de aceea este nevoită să se ia și pe sine în calcul, fizic, atunci când se gătește cu metafore, căutându-și gestul și expresia, și melancolic, atunci când visează.

Bărbatul privește totul din exterior, de aceea expresia sa este mai puternică, mai directă, mai grăitoate. Expresia feminină se pierde adesea în amănunte și în gesturi delicate de grație. Doar o femeie „virilă" poate demonstra forță expresivă, contrazicându-și astfel feminitatea. În ceea ce o privește pe Cristina Onofre, ea scrie o poezie a feminității. „Pasul ei de domnișoară", vorba lui Nichita Stănescu, rezonează în tot universul ei poetic cu discreție și autocenzură.

Nici bărbatul nu este mai puțin hieratic. La rândul său, el domină peisajele mărunte ca un zeu: „Fumul dimineților/ ca aburul iubirii de subțire/ îmi dă de știre/ că te afli în grădinile toamnei,/ copacii fac reverențe,/ voaluri negre se revarsă peste ierburi/ umbrindu-le,/ întunecându-le,/ cu firul trupului tău." Bărbatul mai este și generalul, supus sentimentelor ei, cu toată forța lor categorică, senzuală și calmă.

O confesiune contemplativă care nu vizează șocul, ci buna-cuviință. Metaforic el mai este și plopul, sau iarba tuturor regenerărilor, ridicată de magnitudinea sentimentelor până la cer. Metafora se transformă într-un mit minuscul, trăit însă cu destulă patimă: „Gura zorilor/ mușcă buzele câmpiei/ însângerând macii/odată cu venirea verii/ odată cu venirea ta pe lume, Generale."

Dacă uneori iarba gândului crește regenerativă, amenințând cerul, alte ori ea este esență concentrată, nu mai puțin tulburătoare: „Stăteați amândoi,/ pe atunci, într-un fruct gata să cadă,/ gata să-ndoaie vijelios/ frunze și crengi/ și multe, multe săgeți nevăzute/ ale aerului nestăpânit, colindător…"

Cronică realizată de profesoara și scriitoarea **Daniela-Olguța Iordache** și publicată în *Revista Litere*.

***
Războaiele ca şi păsările
aveau să se nască
pentru a se aşeza pe umărul tău, Generale,
pieptul armurii tale
fiind luminat de tristeţea
picurată mereu
din ochii unei frumoase femei.

***

Pândeai
uriașele războaie

adunând la sfat lupii bătrâni,
purtând în priviri
scuturi lungi argintii,
scuturi fără de moarte.

***

Visai uneori
înalte păduri
legănate de un vânt,
care încerca să alunge
de pe cerurile toate
turmele de ploi
ce păşteau
iarba
oştirilor tale, Generale…

***

Tu îi îndemnai la luptă
spunându-le că mereu şi mereu
toate războaiele
se-ntorc pe pământ,
ascunse în labe de lup,
în copite de cal,
în colţi de mistreţ …

***

Ea a visat
cum înainta spre el,
i-a văzut semnul secetei pe frunte,
,,Se pare că primăvara aceasta pomii nu vor da rod”, a gândit…
Semnul puternic al secetei
se apropia încet,
într-un fel neştiut, ascuns,
trecând pe lângă salcia plângătoare
sub care ea stătea.

***

Şi dintr-o dată
a venit iarna,
iarna vieţii tale,
prinsă parcă în laba unui urs,
lăsând o urmă de sălbatică luptă, Generale,
care, neştiută de nimeni,
a plecat pe ape,
sub lună plină,
împreună cu tine.

***

Trupul tău părea uşor otrăvit
de atâta lumină,
ca şi cum s-ar fi lăsat pătruns
dintr-odată
de întregul apus al soarelui
revărsându-se în faţa oştirii,
îngropată şi ea
sub trena de păduri a lunii.

***

Ştiam că dacă te-ai fi sinucis,
Generale,
în urma ta
ar fi rămas o nevăzută boltă de sânge,
ca atunci când cineva ar cosi pe furiş
într-un lan cu maci,
iar singurătatea ta,
rămasă în urmă,
ar fi fost un samurai
privind liniştit
curajul întregii sale vieţi.

***

Vedeam cum
degetele transparente
ale razelor
eliberau un dans
al sufletului tău, Generale,
ascuns în grădinile pustii,
lângă lacul
plin de trestii înalte,
visătoare,
hotărâte să învingă
nespus de tristele ierni,
căzute de sus
peste grădinile tale
atât de părăsite.

***

Din luptele tale, Generale,
Eu simţeam
că răsare o iarbă stelară
a copilăriei mele,
ce ascundea în creşterea ei
leagănul cu poveşti al bunicii,
o iarbă războinică, înaltă,
crescută parcă
în urma cailor tăi
de jăratec…

Vasile Ghițescu

Ion Creangă – nume dăltuit de divinitate în literatura română

– 130 de ani de la trecerea în veșnicie a marelui povestitor –

Deși are o scurtă autobiografie de două pagini, nu sunt edificate bine toate datele vieții sale. El scrie aici că *s-a născut la 1 Martie 1837*. Există și acte de stare civilă, descoperite de cercetătorul Gheorghe Ungureanu, în care data nașterii apare diferit: 10 Iunie 1839. Noi, pentru a tăia, cum se zice, „nodul gordian", rămânem la data lui Creangă din autobiografie – 1837.

Tatăl său, Ştefan, era fiul unui cizmar (ciubotar) care avea ceva pământ, fiind mai înstărit. Satul nașterii sale, Humulești, era „un sat de răzeși gospodari", dar fără pământuri. Moșia humuleștenilor aparținea în acele timpuri Bisericii. Localnicii trăiau din facerea sumanelor. Chiar Ion Creangă era poreclit *„Ion Torcălău"*. Sumanele se făceau manual, din **şiac**, o lână groasă. Amintim aici că, mai târziu, la maturitate, Mihai Eminescu a fost cel care l-a luat de mâneca de șiac a hainei pe Ion Creangă – prietenul său – și l-a prezentat în cercul *„Junimii"* lui Titu Maiorescu, fraților Negruzzi și celorlalți membri.

Creangă era mai mândru de obârșia mamei, mergând chiar până la înrudirea cu Ciubăr Vodă. El se lăuda deci cu strămoși legendari dinspre partea mamei. Explicația este întemeiată. Să ne amintim că **mama** a fost aceea care a stăruit să învețe carte.

Tatăl său făcea teoria „sfintei ignoranțe", socotea că învățătura multă zăpăcește omul, îl smintește. Mama și bunicul scriitorului au fost de altă părere. Se cuvine să rămânem recunoscători rudelor din partea mamei, care au contribuit la învățătura marelui scriitor.

Când un băiat de la țară învăța bine, se zicea că „ăsta calcă a popă". Preotul era pe atunci intelectualul satului. Așa a fost și cu Ion Creangă. Mama lui a sperat să ajungă preot. În școlile românești se cunoaște activitatea lui. Se pomenește și de o gramatică a lui Măcărescu. Metodele de învățare erau, în acele timpuri, rudimentare, nelogice, bazate pe memorizare. Deși copilăria e vârsta memorizării (sau memorării), copiilor nu le trebuie încărcată memoria cu date inutile. Învățământul gramaticii era prohibitiv (îndepărta pe copii de școală). Se cunoaște faptul că însuși Ion Creangă a plecat la școală plângând. Se cuvine, deci, o amintire pioasă stăruinței mamei sale pentru învățătură.

Între 1855-1858, Creangă frecventează Seminarul de la Socola. În această perioadă moare tatăl său. Peste un an se însoară cu Ileana, fata preotului Ioan Grigoriu (în povestirea „Stan Pățitul", Creangă afirmă că între 20-25 de ani te însoară rudele, ceea ce dă de înțeles că era și cazul său).

Ileana, soția sa, se pare că era frumușică, dar nu prea maturizată. Nu s-au înțeles! Au divorțat după 14 ani. Copilul lor, viitorul căpitan Constantin Creangă, a rămas la Ion Creangă și a devenit ulterior un original (când Creangă rămăsese la un moment dat șomer și a gestionat un debit de tutun, originalul său fiu a compus un model de reclamă: „Ori fumați foiţa Creangă, ori dați dracului tutunul!).

În 1859, Creangă e numit diacon la Tg. Frumos. Se observă la el o tendință de a-și lărgi cultura. Se crede că de atunci i-a încolțit în cap ideea că nu va sta mulți ani în preoție. Urmează o Şcoală Normală la Trei Ierarhi, unde era director Titu Maiorescu. Premiul întâi îl ia diaconul Ion Creangă. Înseamnă deci că avea reale aptitudini pedagogice (având însă și pe cele preoțești). Faptul că a fost îndepărtat din preoție se datorește unor motive minore: se ducea la teatru; și-a tăiat cozile de păr, care erau foarte frumoase; trăgea cu pușca în ciorile de pe clopotniță etc. În suspendare scria: *„Se îndepărtează pentru totdeauna, până se va îndrepta!"* ... Intră în învățământ dar e îndepărtat și de aici, pentru că fusese popă și s-a tuns (vezi și proverbul: „S-a dus vestea ca de popă tuns"...)

Ion Creangă se făcuse deja cunoscut prin manualele sale didactice, care au cunoscut ediții foarte dese. În 21 de ani au apărut 20 de ediții! El a făcut primele manuale de lectură intuitivă și simplificată. Dacă Ion Creangă ar fi făcut singur aceste cărți, s-ar fi îmbogățit. „*Metoda nouă de citire și scriere*” fusese alcătuită cu șase colaboratori.

Povestirile lui Creangă a fost foarte apreciate la „*Junimea*”. Ele au apărut toate în „*Convorbiri literare*”. Un scurt tablou cronologic:

1875 – „Capra cu trei iezi”; „Soacra cu trei nurori”;

1876 – „Punguța cu doi bani”; „Dănilă Prepeleac”; „Povestea Porcului”;

1877 – „Moș Nichifor Coțcariul”; „Povestea lui Stan Pățitul”; „Povestea lui Harap-Alb”; „Fata babei și fata moșneagului”;

1878 – „Ivan Turbincă”; „Povestea unui om leneș”;

1880 – „Moș Ion Roată și Unirea” (în albumul Macedo-Român);

1881 – „Popa Duhul”; 1881/82 – primele trei părți din „Amintiri” (începute în 1880);

1883 – „Moș Ion Roată și Vodă Cuza”;

1885 – „Cinci pâini”; 1898 – „Făt frumos fiul iepei” (basm postum).

Povestirea „*Moș Nichifor Coțcariul*” este aproape o nuvelă. Dacă nu se îmbolnăvea în 1880 de epilepsie, cu siguranță ar fi dat și alte nuvele. Producția literară a lui Creangă nu este foarte întinsă, dar este foarte valoroasă. Uneori Creangă vorbește despre “țărăniile” sale în scrieri. Scrupulul artistic însă Creangă l-a avut (a se vedea numeroasele sale ciorne de manuscris, chiar și la cele mai mici bucăți de lectură).

Esteticianul Tudor Vianu vorbea chiar de un stil *oral* și unul *scriptic*. Dificultatea la scris a lui Creangă era reală, încât unii credeau că lui Creangă i-ar lipsi talentul. Dar talentul nu se confundă cu ușurința scrisului. Elaborarea la el era mai dificilă. Se credea chiar că Tinca Vartic ar fi aceea care i-ar lucra lui (era cu 15 ani mai tânără ca el, de origine armeancă și foarte inteligentă).

Această presupunere însă s-a dovedit că nu a fost adevărată. Practic, Ion Creangă nu era niciodată mulțumit de scrierile sale.

Se poate vorbi de *oralitatea stilului* la Creangă, adică prezența unor interjecții, paranteze, procedee prin care autorul întrerupe puțin fraza, fără a face însă o digresiune (exemplu: „dragă Doamne” ș.a.). Aceasta înseamnă că Ion Creangă își stenografia operele sale. Stilul oral creează o apropiere intimă între autor și publicul cititor.

Marele scriitor român Mihail Sadoveanu a avut doi mari dascăli: Neculce și Creangă. Sadoveanu consemnează: „*Creangă nu e un scriitor popular, ci un artist*”. Viața lui se poate împărți în trei perioade distincte:

1. Perioada pur biografică, până e îndepărtat din preoție – 1872;
2. Perioada pregătirii lui didactice (1863-1865, Şcoala Vasiliană și până la sfârșitul vieții sale). Deci Creangă, autor de manuale și institutor. A fi fost elevul lui Creangă era o mândrie pentru un ieșean sau moldovean. Creangă era bun, blând și sfătos. Cinematografia românească l-a nemurit în pelicula „*Un bulgăre de humă*” în interpretarea memorabilă a marelui actor Dorel Vișan.

Ca pedagog era simplificat și apreciat (uneori, însă, folosea și el nuiaua, desigur mai mult în scop simbolic, preventiv).

3. În această perioadă apare prima lui povestire și apoi se încheie cu tragica boală, epilepsia.

Despre marele clasic al literaturii române au apărut și vor apărea tomuri. Poveștile sale au un conținut uman deosebit, cu mesaj, și reflectă viața în mod personal, dă răspunsuri la unele probleme ale vieții, deci *putem vorbi de **umanismul lui Creangă.***

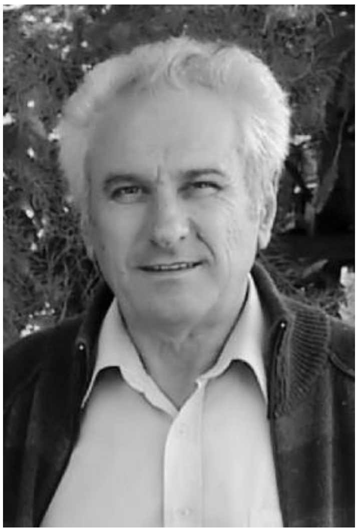
A murit la 31 Decembrie 1889, pe drum, într-o sanie. Seara au venit colindătorii ca să-i ureze de Anul Nou. A ieșit Tinca Vartic din celebra Bojdeucă a Ţicăului și le-a făcut un semn discret: „Faceți liniște, domnul învățător Creangă doarme!...”

În anul universitar 1964-1965, academicianul Prof. Dr. Docent Șerban Cioculescu, titular la Facultatea noastră de Filologie din Pitești, strada Gh. Doja nr. 41, a făcut următoarea remarcă: „*Anul 1889 a fost un an NEGRU pentru literatura română:* în 15 Iunie se stingea tragic *Mihai Eminescu*, în 4 August *Veronica Micle*, în 31 Decembrie *Ion Creangă*”.

Pios omagiu întru VEŞNICIE!

Nicolae Branişte

Membru al L.S.R.-Argeş

Iubire de poet

Ne-nvârtim în Eminescu
Pustii pe lângă geniul lui
Precum, Titu Maiorescu
Intrus în sufletul poetului.

Ne legănăm în codrul lui
Cu somnoroase păsărele
Lăsate-n plata Domnului
Să cânte singure la stele.

Amici i-au linguşit timpul
Sub bolta cerului proletar,
Iubiri să-i răscolească simţul
Boema dorului din pahar.

Măcar Luna nu l-a ocolit
La malul mării i-a dat fior
Din Bolta rece-a tot sorbit
Urme să lase de muritor.

Cu Eminescu ne-amăgim
Cu geniul său făr' de egal
Versu-i un duh cu Aferim
De-mpărtăşit spre ideal.

Strădania-i să-l ţinem viu
Indefinit ca sfânt în infinit
De unde-o lacrimă-n târziu
E veşnic călăuză la iubit.

Picătura de ploaie

Îşi cere dreptul la existenţă,
O picătură de ploaie,
Bătând în poartă cu insistenţă,
Pământul să-l înmoaie.

O aventură-n eter,
Într-o clipă de graţie,
Îi dă putere din cer,
Să cadă-n gravitaţie.

O atrage ca un magnet,
Într-o mişcare desuetă,
Coregrafie dintr-un balet,
Cu sunet de secetă.

La o chemare pică,
Ca o frunză târzie,
Firea ei romantică,
Cade-n melancolie.

Fără clipe

Poetului Teodor Craifăleanu

Fără clipă n-am putea exista,
Bing-bang-ul nu s-ar fi putut detona,
Cerul ar fi fost singur, sihastru
În curcubeu n-ar fi fost albastru.

Fără clipe, n-am putea trăi,
N-am şti ce-i aceea o zi,
Poate nici dor, nici lacrimă de jale,
Nici ce-i iubirea din roze petale.

Fără clipă n-am şti de graţie,
Nici ce-i aceea gravitaţie,
N-am avea de ce ne agăţa,
Nici focul nu l-am putea aţâţa.

Fără clipă, vecia n-ar fi vecie,
N-ar exista cusătură pe ie,
În graba lor ar evita sărbători,
Anii ce trec peste noi cu fiori.

Dar, clipele o pot lua aiurea,
Grăbite, peste cap pot da privirea,
Se pot ascunde ori dezmembra,
Din ele rămâne numai umbra.

Regăsire

Iubito, te-am recunoscut
În oceanul de iubire,
Unde amândoi ne-am născut,
Să trăim din neştire.

Vroiai să mă recucereşti,
Printr-o fantezie,
Descoperită în poveşti,
Crăiasă din poezie.

Nici eu nu am uitat,
Privirea-ți albastră,
Nopțile în care am zburat,
În singurătatea noastră.

Iubito, te-am regăsit
Într-un ocean de suflete,
De cum te-am zărit,
M-au acoperit regrete.

Roua de pe gânduri

Confidentul nopții nu doarme,
Un greier îi cântă în strună,
Săracul să nu moară de foame,
Cântă serenade la lună.

Iubirea nocturnă caută alinare,
În brațe strângând amor nesătul,
Într-un ocean plin de consolare,
Blestem de fecior așezat în pătul.

Povestea inimii ascunsă de zare,
Într-o visare și-a dus aleanul,
La stele urcând lacrimi neclare,
Cu dragoste de umplut oceanul.

În liniștea nopții inima vibrează,
Când pe rază sunetul coboară,
Împărăția lui o dezmembrează,
Ca un arcuș mișcat pe o vioară.

În mine altcineva are durerea,
Iubirea cu mai multe fețe,
Neliniștea cerului cu altă putere,
Roua, gândul din diminețe.

Iubirea, câtă e...

Să cânți iubirea în neștire,
E-n firea oricărui bărbat,
Femeia-i cea cu simțire,
Cea care te duce în păcat.

E-un dat de la Adam și Eva,
Strămoșii care s-au iubit,
Care din rai au luat seva,
S-o ducă până-n asfințit.

Iubirea lor ne-a înmulțit,
Ne-a răspândit pe tot pământul,
Poftă ne-a dat și de iubit,
Să-nsuflețim și noi lutul.

Lângă iubire-au pus și lacrimi,
Și cearcăne la albe nopți,
Extaz și agonie, patimi
Vise trase mereu la sorți.

Însă, iubirea nu e tot,
Dacă sufletul nu-i altar,
De-nchinăciune, cu un zlot,
Ca Duhul să coboare har.

Iubirea, câtă e ne place,
Ne-ntoarce la copilărie,
Lacrimi de bucurie stoarce,
Noi o dorim pe vecie.

Iubirea supremă e sus,
De veghe să n-o luăm razna,
Pe cruce răstignită cu Iisus,
Pământul răsplătește cazna.

Înaintea timpului

O iau înaintea timpului să scriu,
Pentru îngerii ce-o să dăinuie,
Chiar dacă pe-aici o să fie pustiu,
Doar ei vor fi să se mântuie.

Înaintea timpului, ce să-i cer,
Își vede de treaba lui, n-aude,
M-a păsuit destul, îl am reper,
Ore exacte bătând în pendule.

Înaintea lui, pe căi neumblate,
În goana mea după speranță,
Văd că are unghere întunecate,
Tunele înfundate în altă viață.

Înaintea timpului, cu gândul,
Veșnic plecat în călătorie,
Unde se sfârșește pământul,
Muza apare, Caliope, poezie.

Înaintea lui, să-i fac în necaz,
Să-l păcălesc, cu înc-o copilărie,
Cățărat pe al ferestrei pervaz,
Scriu versuri să opresc o vecie.

Unde-i Cerul?

Te uiți la cer, dar unde-i Cerul?
Departe, nu vezi decât o nălucă,
Vrei să-l prinzi, să-i afli misterul,
Dar, zboară, pe unde apucă.

Te uiți la cer, să-i atingi sufletul,
Cel care zboară, ca o închipuire,
Cu el ducând chipul și zâmbetul,
În infinit, unde-i o altă împărăție.

Te uiți la cer, acolo-i iubirea,
Un paradis visat, nu-ndeajuns,
Grădina nemuririi, cu iertarea,
Și duhul, fără nimic de ascuns.

Te uiți la cer și dincolo de el,
De margini prins, și nu în abis,
Nedumeriți și îngerii fac ocol,
Întreabă, ce-i dincolo de paradis?

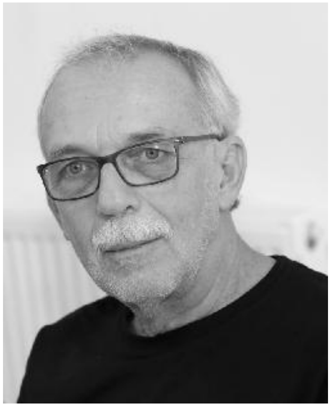
Te uiți la cer, dar unde-i cerul,
Parcă-i azur, dincolo de asfințit,
De unde naște lumina și lerul,
Umbra crepusculului nedefinit.

Unde-i cerul, e-nceput aberant,
Universul, cu obârșia văzduhului,
Copilăria, în frumosul din neant,
Albastru din călimara cuvântului.

Te uiți la cer și poți vedea divinul,
Sfințirea, unde seninul e zeu,
Vălul după care-i pitit destinul,
Acoperișul sfânt - Dumnezeu.

Constantin Teodor Craifaleanu

(Ne)resemnare

Vrei să te duci, iubito? ...Nu pot să te opresc...
Te voi păstra în suflet ca pe un dar ceresc...
Îmi voi închide ochii și-am să te văd zâmbind
Și-n orice adiere am să te-aud șoptind,
În unduirea ierbii am să te simt călcând
Și-n frunzele de toamnă te voi zări zburând,
În stropii calzi de ploaie te voi găsi când plângi
Și-n fulgii de zăpadă când visurile-ți frângi...

Iar când voi fi vreodată bolnav de dor de tine,
Am să invoc, iubito, puterile divine...
Și-am să te reconstitui din gânduri și din vise,
Din amintiri confuze, din amintiri precise,
Din vorbele rostite, din vorbele nezise,
Din fapte-ngăduite, din fapte interzise,
Din răni cicatrizate, din răni încă deschise,
Din clipe fermecate, prea repede ucise...

Asfel vei fi de-a pururi a mea, numai a mea,
Căci, să mai pleci, iubito, nu se va mai putea!

Vis nebun

Te-am dus, frumoaso, – ți-amintești? –
În valea viselor nebune
Și a dorințelor trupești
Lipsite de înțelepciune…

Te-am așezat sub un copac
Cu frunzele în curcubeu
Și-am început să te dezbrac…
Și eram tu și erai eu…

În umbra multicolorată
Eram un munte de dorinți,
Iar tu erai transfigurată
Și îmi zâmbeai cu ochi cuminți…

În jur sute de gnomi priveau
La visul nostru schizofrenic
Și îi simțeam cum își doreau
S-atingă trupul tău astenic…

În aer calde adieri
Ne-nvăluiau c-o dulce mreajă…
Îți amintești? Parc-a fost ieri…

Al naibii vis! A naibii vrajă!

Îngheț

Când ne iubeam ca doi bezmetici
În pragul erei glaciare,
Nori negri ne puneau doar piedici
În drumul nostru către Soare...

...Și te-ai suit în trenul propriu,
Lăsându-mă pe-un peron gol,
În gara cu parfum de opiu
La capătul unui atol...

Iar vara noastră-i prea departe,
Nici toamna nu mai e pe drum,
Pe primăvară scrie „moarte”,
Căci e doar iarnă de acum...

Și nu vor mai fi Australii
În drumul meu rece și greu...
Și îngheța-vor toți coralii
Din jurul sufletului meu…

Lună plină

Mi-e dor de-un gând nesăbuit
Despre doi ochi ca smoala,
Pe care-n taină i-am iubit
Și pentru care-am suferit,
Având și astăzi boala...

Mi-e dor de gândul meu nebun,
Pe care-o clipă l-am avut,
Să îi privesc și să le spun
Că-n sufletul meu e-un taifun
De potolit, doar cu-n sărut...

Dor, gând, ochi, boală, furtună –
De vină-i, cred, Doamna Lună!

Când amintirile, iubito...

Când amintirile ne mint
Și multe doruri ne străbat,
Negăsind drumu-adevărat,
Ne înfundăm în labirint...

Mai bine am fugi din lume,
Zburând cu frunzele de toamnă,
Când raza Lunii ne îndeamnă
Să ne-amintim de veri postume...

Și dacă iarna ne va prinde
Ascunși în vreun cristal de gheață,
Cu zâmbetul tău cald pe față
În mine vei putea aprinde

Un foc de desprimăvărare
Ce va țâșni din ochii mei...
Și-un neam întreg de ghiocei
Ne va ieși-n întâmpinare

Ca un mirabil dar din ceruri
La nunta noastră de argint...
Când amintirile ne mint,
Doar în Iubire-s adevăruri!

Sonet implorativ

Mai vino, Muză, și mă ceartă
Că ți-am mai fost și infidel,
Mai vino, Muză, și mă iartă
Că sunt din când în când rebel,

Mai bate-mi, cum ştii tu, în poartă,
Lasă-mi un semn, vreun bilețel,
Ceva, să ştiu că nu ești moartă
Și-mi mai poți cere fel de fel...

Mai vino, hai, și nu-mi da pace
În nopți de vis cu Lună plină,
Când Bolta înstelată tace,

Căci biata-mi inimă suspină,
Iar sufletul bolnav îmi zace
Într-o neliniște deplină...

Cuvinte încrucişate

Joben întorc să scoată flori,
Petale din morman de minte,
Iluzii prinse de la scamatori,
Iubire potrivită în cuvinte.

Din straturi completez pătrate,
Vorbe ţesute în careuri,
Goluri astupă litere-ndesate,
Ţoale-mpletesc în curcubeuri.

Gând isteţ iese la promenadă,
Din colţuri arată învăţătură,
Întins aşează slove pe verticală,
Timpul brăzdează cu arătură.

Rebus, pierdere de timp ori joacă,
Cu tâlc de litere şi prescurtări,
Câştig răstălmăcit din clacă,
Tablă de şah abilă, cu-ncrucişări.

Sunt bătrân, Doamnă,

Lui Mircea Dinescu

„Sunt tânăr, Doamnă,” îţi spunea Poetul,
Acum aproape o juma' de veac...
Pe mine azi mă-ncearcă vag regretul
C-aş vrea şi eu să-ţi spun, dar,cum să fac?

Ştii, eu sunt cam acelaşi leat cu Dânsu',
În timp ce tu tot tânără-ai rămas...
Şi, zău, că mă apucă „râsu-plânsu"
Când mă privesc cu ochelari pe nas,

Uitându-mă la mine din oglindă,
Cu cearcăne sub ochi, pleşuv, ridat
(Căci pielea nu vrea să se mai întindă),
Am şi burtică, sunt şi cocârjat,

Iar ochelarii când îi scot văd ceaţă...
Atunci, mai bine ochii mi-i închid

Şi mă apucă-un dor nebun de viaţă
Şi-urâta-mi bătrâneţe o desfid.

Deci, îţi voi spune, Doamnă, sunt bătrân,
Dar, sufletul (ah, sufletul) mă-îmbie
Să te doresc ca-ntr-un poem păgân,
Căci el mi-e tânăr, Doamnă, pe vecie!

Sfetnic de noapte

Mă sfătuiesc cu noaptea, că e sfetnic,
Ce să mai fac acum, să fie bine,
Ziua de mâine să fiu mai cucernic,
Ieri am stat degeaba şi mi-e ruşine.

Sfetnicul nopţii-ntreabă ce-aş vrea să fac,
Ce gânduri am, ca să mă-ndrume,
Pe ce drum apuc, să-mi dea un leac,
Esenţa iubirii mele să nu se sugrume.

O cugetare adâncă îmi zice de sfinţire,
Paşi mărunţi pe-alei pavate cu pietre albe,
Suflet plimbat de-o dreaptă gândire,
Fapte cotidiene presară şi flori în salbe.

Dimineaţa s-aştept sărut de la soare,
Iubirea zilei în care cred vreau s-o răsfăţ,
În mângâiere să simt raze şi boare,
Gânduri bune arunc din praştie la toţi.

ştiu azi, dar mă-ntreb ce-o mai fi mâine,
Să-mi prindă de minune, solicit iarăşi sfat,
Apelez la sfetnicul meu cu-nţelepciune,
Îmi vrea numai bine, de el mă simt legat.

O dată, sper să-mi fiu sfetnic fără ajutor,
Ziua să cumpănesc la ce trebui de făcut,
Hotărâri corecte să iau pentru viaţă şi dor,
Noaptea s-o folosesc la somnul liniştit.

Cred în gândul meu şi în Sfânta Treime,
Duhovnicul m-ajută şi el cu-nţelepciune,
Mâine, drumul să-l am drept în mulţime,
Putere sfântă să iau la trecere-n genune

Ion Alexandru-Dâmbovnic

RUGĂ PENTRU NEAM ȘI ȚARĂ

-Doamne, ce veghezi acolo, Sus,
Îngăduie-mi și mie niște fleacuri:
La anii-mi ce trecură, înc-un plus,
În mod egal să-ncalec două veacuri.

Pe-acela vechi, măcar nu-l începui
Și-mi pare bine – prea fu plin de sânge;
Copiii lumii, mirii nimănui,
De ce-au pierit? De ce nimeni nu-i plânge?

Pe-acesta nou, și eu l-am început,
Tot năzuind un adevărsă-mi spună,
Dar încă ne e granița la Prut
Și viața-ne mustește de minciună.

Doresc, în XXI, ca să pot
Ce n-am răzbit în veacul XX:
Să văd românii-ntorși de peste tot
Și marginile Daciei, întregi!

OPTIMISM

-Sfârșit de toamnă, zile de brumar,
Când ploi mărunte îngână geamul ceții,
N-am să vă las – cum fac, ades, poeții –
Să-mi înecați lirismul în amar!

Eu prin atâtea toamne am trecut
Și mi-a bătut și crivățul în poartă,
Cu îndârjire…; peste zarea moartă,
Cerul de-azur părând cearceaf de lut.

Nu mă-nfior, deși se-anunță iarnă…
(Mai am un sfert de veac și fac o sută),
De când o tot înfrunt; mi-e cunoscută –
E liberă zăpezile să-și cearnă.

Mi-am luat îndemn mai vechea mea zicală:
„De n-o furi tu, te fură viața-ndată”.
Nu soarta, mintea noastră ni-i ingrată,
Cerându-ne, din zbor, câte-o escală.

-Ce dacă anii și-au sporit povara
Și multe-n viață ai trăit pe dos?
Din orice clipă poți să tragi folos,
Gândind, pân la final, că vine…vara.

ALTERNATIVĂ

Îmi întorc prin timp gândirea
Și constat – surprins, puțin –
Că-n femeie e iubirea
Și-n bărbat e numai… vin.

Însă, om trecut prin viață,
Îl prefer, chiar dacă-i acru,
Când femeia e de gheață
Și iubirea-i simulacru.

Tânăr, dulce-i vinul vieții
Și iubire-ai vrea eternă;
Dar, îmbătrânind, poeții
Spun: - Din vis nu-ți face pernă.

Nu e viața poezie
Și nici poezia… vin;
Deci, să-nveți și proză-a scrie,
Rostuind al tău destin.

Că, de-o fi s-ai viață lungă
Și amarul s-a stricat,
Rime nemai fiind în pungă,
Te muți în al prozei pat!

AUTOPORTRET

Sub simplitatea mea ascund vulcanul
Și mai vârtos grăiesc atunci când tac;
Cuvântul pentru mine-I suveranul
Și-s permanent în stare de atac.

Nu să rănesc, ci să stârnesc ideea
Ce face din oricare-un univers;
De m-a-ntristat, nu m-a scârbit femeia,
Cu-altfel de nimb am reînviat-o-n vers.

Nu m-au robit nici poftele, nici banul,
Eu spre lumină-am căutat întâi,
Căci din lumină mi-am hrănit elanul
Și cartea-mi fuse-n viață căpătâi.

Smerenie avui cât biată mama
Mi-a strecurat în suflet, de copil,
Dar n-am lăsat prin soartă să-mi dea iama
Orice imberb; nu mă support umil.

De-ntrezăriți la mine aroganță,
E-o aparență; mă priviți greșit –
Întrece par și sunt e o distanță
Că între „plus” și „minus” infinit.

Lacăt n-am pus nici inimii, nici gurii
Și, totuși, mai resist și n-am pierit,
Căci n-am lăsat în mine colțul urii
Să-mi învenine gândul nerostit.

Trăii, simții, gândii doar ecologic,
Prin sânge și prin cuget, ca atom;
Chiar visător, desprins de planul logic,
Eu m-am dorit nu Dumnezeu, ci Om.

OMAGIU

Din lumea agitată, mult prea tristă,
Eu, însumi de-al tristeții morb atins,
Mi te descopăr, filă de revistă,
Drept umăr-sprijin, când mă simt învins.

La ceas târziu, cu somnul spart de vise,
Idei și visuri strâng grăbit în vers,
Spre-a le-ntâlni cu alte pagini scrise
De visători, în albu-ți univers.

Între coperțile-ți nu-ncape ura
Pe care-o simt, în lume, zi de zi;
Eu, vieții-mi, mă abțin să-i fac cenzura
Și rob mă dau eternei poezii.

Eternă, da! Căci chiar și-ntr-un atom
E-atâta armonie – ce rezistă –
Și-ar trebui să fie-n orice om,
Ca – lumea – s-o citim ca pe-o revistă.

CRITICILOR MEI

Îmi reproșează unii, [și-ncă des],
Încât m-apucă, uneori, nevroza,
Cum că-i prea lung, și textul tot, și vers…
-Păi, de-i așa, uitarăți cum e proza?!

De-aș imita-o, opul-epopee
Mi-ar obliga talentul efemer
Să nu-și mai ia drept muză o femeie,
Ci l-ar închiria pe anticul Homer;

Dar cum să îl plătesc, când n-am un ban
Spre a-l momi să plece dintre cei
Trecuți în lumea umbrelor-liman
Pentru bărbați, cât și pentru femei?

Rămân la obiceiul meu știut
Și, cum am scris, la fel voi scrie, încă;
Doar n-o să dau lecturii versul ciut,
Neîmpodobit și…sec; ar fi o hârcă.

Prefer să-l umflu ca pe-un cozonac,
Să poată cititorului să-i spună:

- Caută-mi miezul; de-ți va fi pe plac,
Vom merge mai departe, împreună.

O poezie nu e o pastilă
Cât un grăunte amărât de linte;
N-o poți gusta când mintea ți-i ostilă:
Nectaru-i în idei, nu în cuvinte.

DRUMUL

Ce-a fost întotdeauna e și-acum:
De pleci sau de te-ntorci din lume-acasă,
Mergi - pe-ocolite, ori direct - pe drum,
Cu doina-n gând, căci dorul greu te-apasă.

Mai sunt și ulițe, sunt și poteci
Prin sat de șes, prin așezări din deal;
Le vei călca tot ca și-acum, în veci,
Dar drumul e traseul ideal.

Cin-l-a-nceput și când, nu pot să știu,
Dar rostul lui e lămurit deplin:
Cât este drum, și satul va fi viu,
Căci ele sunt unite prin destin.

Eu simt în aste vorbe ceva sfânt:
Dor, doină, drum își au izvor
În urmele lăsate pe pământ
Și-n casa de la țară, cu pridvor.

PRIN JUNGLA VIEȚII ÎNCĂ RĂTĂCIND

Prin jungla vieții încă rătăcind,
C-o fiară nesătulă stând în coastă,
Eu mă expun condiției umane
Așa cum, permanent, am fost expus
Săgeții fără șuier, fără trup,
Primind în suflet fulgeru-i hipnotic.

Vânat și vânător am fost, deodată…
Se pare că aceasta-i legea Firii -
Mi-s tatuate-n minte urme-adânci
De colți, de gheare-semn c-am fost în luptă,
Dar n-am pierit; de ce? Doar Domnul știe…
Râu rubiniu prin trupu-mi mai colindă
Și-ndemnul de-a visa-i neistovit.

Necruțătorul timp m-a vrut nisip,
În pântecele-i lesne să m-absoarbă,
Dar mi-am învins, și spaima, și leșinul,
Țintind -eu însumi- viața ca trofeu;
Din cornu-i vrui a modela o cupă,
Spre a sorbi, pe urmă, amintiri,
Până când steaua-mi va pieri în noapte,
Iar noaptea peste ochi va trage storul.

Simona Vasilescu

Membru al L.S.R.-Argeş

Luna

Luna pe care o priveşti
Ca patinoar spre serile destinse
Te plimbă cu ochii atât de frumoşi
Prin inimă, pe-alei cu trandafiri.

Vestiţi în univers de mii de păsări,
Copiii lumii pleacă-n zbor cu alăute,
Glorifică în cântec ţelul omenesc
De-a fi în sânul veşnic când respiri.

Atingem infinitul din privire
Prin acceptarea stărilor de foc
Cuprinse dincolo de lumile ardente
În lumea înălţată prin zefiri.

Luna pe care o priveşti
E corpul ce topeşte noaptea-n tine,
Iar mâine dimineaţă printre oameni
Te cheamă să iubeşti şi să admiri!

Iisus

Din universul sacrului
Venim și noi, scânteile divine,
Înamorate azi în corpuri cristaline.
Din miliardele de sori
EL a venit din aur plămădit
Și s-a lăsat pe cruce răstignit.
Mai luminoși pătrundem
Însuflețind la înviere cerul,
Cu lumânări aprinse încununăm eterul!

Din universul soarelui,
Veniti și voi scânteile de sus
Să-i mulțumim copilului Iisus!

Cămașa din in

Un pilot denumit Dumnezeu
Și-un copilot zâmbitor- eu ,

Ce îndeamnă s-acceadă lejer
De la alfa și până-n mister!

La omega s-ajungă spre seară,
Iar scăldatul să-ncerce la vară!

Doar EL știe că locul descris
Ne permite un nou paradis!

Dinspre harta din suflet indic
Și adun rezonanțe în spic.

Din frecvențe și flăcări fractal
Ne susținem prin noul portal,

Detașat fericit de dureri ce arunc,
Inocent și spontan ca un prunc!

Un copil de pilot, astăzi, urcă senin,
Dumnezeu înflorit e-n cămașa din in!

Recunoștință

Recunoștință, Mamă Pământ
Celulelor tale cu sare
Ce zburdă acum prin sângele meu,
Ori se joacă prin apa din mare!
Recunoștință, Mamă Pământ
Pentru oceanele tale vechi,
Care-au acoperit deșertul Sahara și munții
Descoperind sarea regilor pământului!
Recunoștință, Mamă Pământ
Celulelor tale transformate
Care amplifică iubirea solară a vieții!

Alege dragostea

Poate că am știut
Că voi avea mâinile mari,
Poate că n-am știut
Că voi avea picioare frumoase...

Genele au crescut odată
În mediul trecut și uitat...
Acum, am aflat
Despre uimitoarea lume!

Acum știu să aduc bucuria,
Atitudinea mea devine lumină!
Zâmbetul permite schimbare,
Acceptarea încrederii tale,

Prin curgerea continuă,
Echilibrează lumea unimii!
Cred în tinerețe și sănătate,
Simt iubirea din noi!

Pacea depinde de obiceiuri
În culori și în sunete vii.
Accept armonia din oameni,
Știu asta din nemărginire!

Aleg prietenia, comuniunea,
Manifest dragostea soarelui!
Definitiv, în viața mamei Gaia
S-a stabilit credința de a fi!

Admirație

Admir umorul tău, părinte,
Gestul mâinilor tale,
Iubesc direcția ochilor tăi
Și practica adusă prin îmbrățișare!
Tot ceea ce știi din cuvinte,
Destăinuie culoarea din mantale,
Iar jocurile pure conștiente
Desăvârșesc copiii nou născuți
Și-s admirate-n lumile ardente
De Tine, de strămoși,
De oameni noi, atât de luminoși!

Soare nou

Azi mă uit pe furiș, fericit, din cămară
Și te văd cum te duci la culcare spre seară...
Așa spunem toți somnoroșii din vis,
Deși... ești nedormit: din abis în abis!

De fapt... doar eu obosesc și apoi mă trezesc odihnit,
Îmi propun abandon între sori împlinit,
Iar tu, roată-nsetată-n fântâni
Îți lungești spițe galbene-n stâni,

Pui la treabă râzând ciobănașii vioi,
Încălzești prin cojoace oițe ca noi,
Te incingi cu un brâu printre voci arămii,
Sau plesnești muguri noi în pustii...

Și ajungi printre peștii – puieți aurii
Care-atrag din căldura ta aburi zglobii.
Tu ne naști! m-am convins, mă predau fără grai
Dizolvând milioane de sori în mălai...

Din pănuș de porumb, fericirea înalță – nvârteli,
Sărbătoarea prin paie de grâu ne șoptește de ieri

Că ești soarele nou cu țesuturi de in
Pentru noile lumi programate ce vin
Ca să fim timpul liber de aur divin!

Cadou

Privind prin cer mă adâncesc
Și miliardele de ani se liniștesc...

Iubind, tot cerul domolesc!
Amprentele trecute potolesc...

Permit nețărmurirea să ating,
Prin norii argintii să mă înving!

Și să dansez cu cerul cel mai nou,
În fiecare zi îmi fac acest cadou!

Și las să curga fluviile vechi,
Ca să plutesc cu voi perechi-perechi

Prin curcubeu cu ochi vindecători,
Valsăm întineriți și răbdători!

Alexandru Boroiu

Membru al L.S.R.-Argeş

Pe urmele lui Calistrat Hogaş

Există în literature română câteva opera în care evenimentele se succed nu numai temporal, ci şi de-a lungul unui traseu geografic.

Între acestea sunt şi povestirile autobiografice *Amintiri dintr-o călătorie* şi *În Munţii Neamţului* – ce constituie volumul *Pe drumuri de munte* al lui Calistrat Hogaş, unul din titlurile constant recomandate ca lectură suplimentară şcolarilor.

Evident, recitirea acestor povestiri la maturitate îi oferă cititorului plăcuta ocazie de a înţelege cu totul altfel aceste opere (aşa cum se întâmplă în general, de fapt). Astfel, un cititor matur va observa în egală măsură peisagistica şi portretistica lui Hogaş, ironia şi autoironia acestuia…

Dar atenţia cititorului va fi îndreptată cu siguranţă şi asupra traseelor geografice pe care autorul le parcurge în cele două călătorii.

În *Amintiri dintr-o călătorie* această misiune pare mai uşoară, dat fiindcă aici sunt respectate oarecum regulile unui jurnal de călătorie (cu precizarea locurilor vizitate, a traseului urmat – pe drumul mare, pe drumul de ţară sau pe poteci).

În schimb, modul de prezentare al călătoriei *În Munţii Neamţului* nu mai este la fel de riguros, autorul chiar afirmă că se deplasează fără o ţintă anume, uneori decizia cu privire la direcţia de mers luând-o iapa sa, Pisicuţa. Aici traseul poate fi reconstituit în bună măsură cu ajutorul numărului de ceasuri de mers călare (numai în acest mod se poate calcula unde locuieşte Floricica şi pe unde călătorul trece podul peste Bistriţa: de la Roznov spre Piatra Şoimului - poartă de intrare în Munţii Goşman).

Astfel, pentru a veni în sprijinul celor curioşi să înţeleagă şi din punct de vedere geografic cele două călătorii, am realizat o descriere a celor două trasee cu ajutorul aplicaţiei www.gpsies.com, bazată pe aplicaţia mai generală www.google.maps.

Pentru traseul urmat în *Amintiri dintr-o călătorie*, se observă că acesta porneşte de la Piatra Neamţ (de la casa memorială a scriitorului) şi ajunge la Şarul Dornei, după ce traversează Munţii Stânişoarei, râul Bistriţa şi Munţii Bistriţei. Traseul este riguros descris de către autor, astfel că identificarea acestuia este destul de uşoară. De remarcat că segmentul de traseu Mănăstirea Secu - Mănăstirea Agapia Veche - Mănăstirea Agapia (Nouă) se realizează dus-întors, peste munte.

Observăm că în bună măsură acest traseu se suprapune cu cel descris de Mihail Sadoveanu în *Baltagul* şi la multe locuri face referire şi Ion Creangă în *Amintiri din copilări*e.

Călătoria *În Munţii Neamţului* este însă mai greu de identificat, căci autorul oferă puţine date precise. Pare preocupat parcă să-şi piardă urma şi să se bucure de câteva zile de uitare. De această dată nu şi-a propus să descrie itinerariul. Înţelegem totuşi că, imediat după ce pleacă de la Floricica, trece Bistriţa pe podul de la Roznov, merge în josul Bistriţei cale de 3 ceasuri şi apoi caută să se piardă în pădure urcând spre culmea muntoasă, coborând apoi cu părintele Ghermănuţă la Schitul Nechit. De aici traversează următoarea creastă muntoasă şi ajunge la Tazlău.

Trebuie să recunoaştem că este destul de greu de intuit prin simpla lecturare zona în care se află acest traseu: în josul Bistriţei, la sud de Piatra Neamţ, în Munţii Goşman.

Evident, a merge pe urmele lui Calistrat Hogaş în ziua de astăzi înseamnă, pentru cei mai mulţi, a se limita la accesul rutier (nu pe poteci), ceea ce înseamnă, totuşi, atingerea tuturor schiturilor şi mănăstirilor din povestiri şi parcurgerea căilor rutiere descrise de autor, ceea ce nu este deloc puţin lucru.

În general însă, ar fi bine ca la editarea unor opere de acest fel – cu acţiunea urmând un traseu geografic – referinţele editorului să includă şi reprezentarea grafică a traseului, pentru o mai bună înţelegere a operei de către cititor.

De la paralela 45 la meridianul 0 (III)

Vasile Munteanu

Membru al L.S.R.-Argeş

Toată prelegerea a durat vreo 40-50 de minute. Amuzamentul a fost mare deoarece, după ce s-a stins lumina și a început să ruleze filmul, foarte mulți turiști pe care îi cuprinsese oboseala au început să sforăie, iar când s-au aprins luminile căscau și se frecau la ochi nemulțumiți că filmul nu a ținut câteva ore. Erau mii de turiști veniți din toată lumea care vizitau această „casă minunată a timpului”, cu zeci de atracții care trebuiau și ele vizitate, dar timpul de o zi era prea scurt.

Practic, eram uluiți de acest mic orășel, de pe ale cărui coline se vedea în depărtare Londra, învăluită ușor într-o ceață londoneză, siderală. Până în vârful colinei unde se aflau Obsevatorul și majoritatea muzeelor nu era niciun mijloc de transport, așa că turiștii erau obligați să meargă pe jos, un lucru ce mi s-a părut excelent pentru a face puțină mișcare. Cu toate că era destul de cald, în timp ce urcam pe colina Observatorului, aerul ozonificat al pădurii de foioase ce se întindea de la poale până în vârf ne mângâia fețele îmbujorate de efort. Turiștii urcau pe o parte a pantei, vizitau obiectivele muzeale și apoi coborau pe altă parte a pantei.

Am observat că parcul, muzeele și restaurantele erau la mică distanță unele de altele, oferind o mare varietate de specialități cu specific japonez, mexican, indian, chinezesc, thailandez, cu prețuri adecvate pentru orice buzunar. Astfel un pahar mic de bere pe care l-am comandat la un restaurant a costat 5 lire, destul de scump, dar eram nevoiți să schimbăm o bancnotă de 20 de lire ca să avem pentru tichete la autobuz, mai ales că ne dăduseră jos de două ori pentru că nu aveam bani mărunți și nu am înțeles niciodată de ce ciudatul acela de taxator nu dădea restul.

Cum după atâtea drumeții orice turist trebuie să întâmpine și momentul mesei, exista posibilitatea să savurăm o cafea, micul dejun, mese copioase sau gustări scurte, iar cina în oricare restaurant, căci toate închideau foarte târziu. Barurile, pub-urile, cafenelele și restaurantele cu specific sportiv erau supra aglomerate și asaltate de turiști zgomotoși și binedispuși de la bere.

Pentru că era ora prânzului și noi eram destul de obosiți, am intrat într-un parc, Parcul Greenwich, ce ne oferea un peisaj foarte frumos și un loc ideal pentru picnicul turiștilor, ne-am așezat pe o bancă, ne-am scos sandviciurile, sticla de apă minerală luată de la hotel și, în timp ce mâncam, ne întrebam dacă vreodată vom mai reveni pe aceste locuri minunate. Ansamblul de clădiri, precum și minunatul Parc Regal din perioada sec. XVII-XVIII îi conferă micului orășel un farmec aparte, înscriindu-l pentru totdeauna în patrimoniul cultural al lumii și făcându-l de neuitat pentru toți vizitatorii.

Parcul Regal Greenwich dăinuie de pe timpul Imperiului Roman. Imediat ce a intrat în stăpânirea fratelui lui Henric al V-lea, monarhia s-a îngrijit în permanență de întreținere și investiții. Cu o suprafață de peste 5 ha, situat pe o zonă de deal, cu priveliști superbe, este probabil unul dintre cele mai vechi parcuri închise, care are mult spațiu verde, populat de căprioare, vulpi și diverse specii de păsări, numeroase grădini cu flori, un lac de agrement pentru plimbări cu barca, terenuri de joacă pentru copii, multiple restaurante, magazine.

Un alt punct interesant de vizitat erau magazinele din Greenwich care sunt deschise sâmbăta și duminica, inclusiv de sărbători, de la ora 10.00 până seara târziu, cu o varietate bogată de suveniruri, pantofi, haine de firmă, cărți, bijuterii, articole de modă, de unde se puteau procura cadouri pentru cei dragi. Era o atmosferă de sat turistic, unde cazarea este foarte convenabilă față de prețurile mari de la hotelurile din

Londra, dar adunând costul transportului de la Greenwich la Londra și timpul pierdut, parcă nu era așa rentabil.

Ora Meridianului Zero continuă să fie un moment emoționant nu numai pentru noi, ci pentru toată istoria omenirii.

În privința măsurării timpului, până la jumătatea secolului al XIX lea domnea o mare confuzie generală. Din Franța până în Rusia, aproape fiecare țară avea un meridian O al ei. Dar cei mai afectați erau marinarii, care nu puteau comunica între ei, din cauza marilor neconcordanțe. Din 1884 ora Meridianului Greenvich (*GMT*) a fost recunoscută în întreaga lume și a servit ca timp de referință unic până în 1972, când a fost înlocuită cu UTC-criteriu de înaltă precizie. În timp ce GMT are la bază rotația Pământului care înregistrează unele variații, sistemul UTC se bazează pe timpul atomic, mult mai precis, capabil să elimine variațiile rezultate din rotația Pământului.

Când în România este ora 12:00, la Londra este ora 10:00, iar la New York este ora 2:00.

Ziua astronomică_este egală cu ziua teoretică. Rotația completă a Pământului în jurul axei sale generează ziua astronomică și durează 23 h, 56’ și 4,1”, astfel că timpul astronomic nu este același cu timpul calendaristic, diferență ce este corectată odată la 4 ani prin existența unui an bisect, în care luna februarie are 29 de zile.

Ce trebuie reținut de toată lumea este că fusele orare nu coincid cu granițele țărilor și că în multe țări apare diferența de fus orar.

Fusul orar pe care se înscrie România pornește din Finlanda și acoperă toate țările din Europa de Est, cuprinzând Ucraina, Belarus, dar și Turcia, Liban și Israel.

Există și cazuri excepționale, cum ar fi Rusia care se întinde pe 9 fuse orare. Pentru reglementarea internă s-a introdus un nou criteriu local numit „ora Moscovei”, iar în diferite regiuni din Rusia se utilizează ora locală și ora Moscovei.

Echinocții și solstiții.

Din cele mai vechi timpuri, oamenii au fost fascinați de mișcarea Lunii, a Soarelui, precum și de Solstițiu și Echinocțiu. Admirarea cerului plin de stele era una dintre delectările preferate atât ale oamenilor de rând, cât și ale împăraților, regilor sau ale oamenilor de știință.

Sute de ani, urmărind modificările care apăreau pe bolta cerească, s-a considerat că Soarele se rotea în jurul Pământului. De-abia în secolul al XVI-lea, astronomul polonez Copernic a dovedit că mișcarea anuală a Soarelui în jurul Pământului este doar o aparență și că, în realitate, Pământul este cel care are o mișcare anuală în jurul Soarelui, la fel ca toate celelalte planete.

Ei, bine, echinocțiile și solstițiile sunt generate tocmai de poziția Pământului în diferite momente ale mișcării sale în jurul Soarelui, cele două solstiții corespunzând momentelor în care Pământul se află la cea mai mare distanță față de Soare: solstițiul de vară, cu ziua cea mai lungă, pe 21 iunie, ora 8:46 (9:46) și solstițiul de iarnă, la 21 decembrie, ora 20:35, momentul cu ziua cea mai scurtă și noaptea cea mai lungă.

Echinocțiul de primăvară, pe 20 martie, ora 14:33, marchează începutul primăverii astronomice și echinocțiul de toamnă, pe 23 septembrie, ora 1:23, începutul toamnei, momente în care ziua este egală cu noaptea.

După ora prânzului, când ne gândeam ce să mai vizităm, cerul s-a înnegrit brusc și a început o furtună cu fulgere care brăzdau cerul amenințător, tunete, urmate de picături mari de ploaie. Cum eram în vecinătatea marelui Muzeu al Marinei, nu a trebuit să facem decât doi pași ca să intrăm în muzeu, având avantajul că intrarea era liberă. Clădirea impunătoare proiectată de celebrul arhitect Inigo Jones fusese reședința reginei, fiind prima clădire palladiană din Anglia, cu o arhitectură britanică revoluționară. Lângă această clădire se mai află Colegiul Old Royal Naval, construit de Sir Christopher Wren, clădire ce reprezintă o expresie fidelă a stilului arhitectural baroc englezesc.

Arhitectul Sir Christopher Wren, prin geniul său, a contribuit semnificativ la schimbarea fundamentală a arhitecturii Londrei, reprezentată mai ales de celebra catedrală Westminster Abbey.

Mi-am adus aminte că în această catedrală au fost încoronați și au fost oficiate evenimentele importante ale membrilor familiei regale. În cursul altei vizite, privind mai atent prin catedrală, am observat că acolo sunt înmormântați o serie de oameni de știință, savanți și personalități politice marcante. Aici însă un lucru m-a scandalizat, observând că în vecinătatea mormântului marelui fizician Faraday era și mormântul lui Charles Darwin. Știam că Darwin era ateu și prin celebra sa teorie ”Originea speciilor”, în care susținea că omul se trage din maimuță, combătea teoria religioasă că omul a fost creat de Dumnezeu, prin perpetuarea lui Adam și a Evei. Am întrebat atunci ghidul care este situația în privința mormântului lui Darwin. M-a liniștit cu calmul lui englezesc, precizând că a fost hotărârea reginei Imperiului Britanic care, ca șef al bisericii, a luat această decizie. Deși în timpul vieții Darwin l-a supărat pe Dumnezeu, după moarte, Dumnezeu l-a iertat pentru toate greșelile sale și l-a primit la sânul său.

Muzeul Marinei era imens și adăpostea o bogată și frumoasă colecție de obiecte artistice, arme, armuri, machete de vase și corăbii și multe scene de luptă ale Amiralității Engleze pe toate apele lumii. Personalitatea amiralului Nelson, cel care i-a distrus flota lui Napoleon la Trafalgar plătind cu prețul vieții victoria obținută, ocupă și aici un loc primordial.

Amiralul Nelson a fost un conducător exemplar, cu o personalitate puternică. Curajul său a fost la limita nebuniei, iar pasiunea vieții sale a fost riscul. Tot o formă de risc asumat a fost și legătura scandaloasă pe care a avut-o cu Emma Hamilton, soția ambasadorului britanic, la Neapole. Deși este cunoscut în istorie ca învingător al flotei franco-spaniole la Trafalgar, a avut numeroase victorii navale aduse în slujba Marinei Regale Britanice, care au făcut din Nelson un idol pentru cadrele militare și pentru populația britanică. A participat la numeroase bătălii, cum ar fi: Războiul American de Independență, Bătălia de la Abukir, Războiul celor 3 coaliții, Bătălia de la Trafalgar și altele. În aceste numeroase bătălii navale a plătit un cumplit tribut pierzând o mână, un ochi și apoi viața la numai 47 de ani.

În timpul Bătăliei de la Trafalgar, pe când se plimba pe punte și dădea ordine în privința desfășurării bătăliei de la bordul vasului Victory, a fost lovit de un trăgător de elită de pe vasul francez „Formidable".

Proiectilul ucigaș a intrat în umărul stâng, în plămânul stâng și coloana vertebrală, oprindu-se în mușchii spatelui, la 5 cm sub omoplatul drept. A murit la trei ore după cea fost împușcat, la 16:30, pe 21 octombrie 1805, nemai apucând să se bucure de victoria strălucită a navelor sale. În această bătălie victoria Marinei Regale Britanice a fost consfințită prin 21 de nave capturate, 7000 de prizonieri și 3000 de morți dintre franco-spanioli, iar din partea englezilor numai 1500 de victime. Regele George al III-lea, aflând vestea tristă, ar fi spus cu lacrimi în ochi: „am pierdut mai mult decât am câștigat". The Times a scris: „Nu știm dacă trebuie să ne bucurăm sau să plângem. Țara a câștigat cea mai splendidă și decisivă victorie din toate bătăliile navale ale Angliei, dar a fost greu câștigată". Este înmormântat la catedrala Saint Paul, iar deasupra sicriului sunt atârnate steagurile franceze și spaniole capturate. În memoria Marelui Amiral s-a ridicat o măreață coloană care îi poartă numele, Trafalgar Square, în mijlocul unei piețe, chiar în centru Londrei.

Liliana Nanu

Gânduri pentru iarnă

Mulți zic: "Iarna e o babă"!
Dar nu sunt oameni de treabă,
Fiindcă iarna e o zână,
Nicidecum nu e bătrână!

Unii zic: „Iarna-i urâtă,
Rece și posomorâtă!
Mie-mi place, e frumoasă
Cu rochia-i de mireasă!

Dar cel mai mult,iarna-mi place
Fiindcă oameni eu pot face.
Nu-s reali, sunt din zăpada
Ce ne-a invadat ograda.

Știu că nu au pic de viață,
Dar…le pun zâmbet pe față,
Și de nu pot să-mi vorbească,
Măcar pot să îmi zâmbească.

Și pentru asta te iubesc,
Iarnă dragă! Îți mulțumesc!

Iarna

A venit iar „baba" iarnă,
A început din nou să cearnă
Din văzduh, ninsori ușoare,
Stele mici, strălucitoare.

Și tot cerne... și tot cerne…
Peste lume ea așterne,
Unice mărgăritare,
Ce mă-ndeamnă la visare.

Pomilor le-a făcut straie,
Mă uit la ei, din odaie,
Crengile cum își apleacă,
Reverențe ca să-i facă,

Iernii vor să-i mulțumească
Pentru haina împărătească,
Albă, din zăpadă fină,
Cu reflexii de lumină.

Încă de ieri dimineață,
La geam a pus flori de gheață,
Iar dintr-un țurțure banal,
Iarna, a creat un cristal!

Și,așa, mai mult în joacă,
Pune-n zare promoroacă,
Din beteala argintie,
A scris iarna-o poezie!

Tablou de iarnă

Iarna s-a pus iar pe treabă,
Și-a pus hainele în grabă,
A coborât încet pe vale,
Albind tot ce-i iese-n cale.

Pare-o lume ireală,
Îmbrăcată în beteală,
Copiii ieșiți la joacă
Au pe gene promoroacă.

Sub căciulile mai groase,
Nasuri cârne și voioase
De-atâta frig s-au înroșit,
Dar nimeni nu-i nemulțumit.

Și alergând, așa, prin ger,
Par îngeri coborâți din cer,
Sunt bucuroși, fac mare haz,
Și toți sunt rumeni în obraz.

Pe derdeluș, un pic mai jos,
Un cățeluș roade un os.
Mârâie și dă din coadă,
La oamenii de zăpadă.

S-a întețit puțin ninsoarea,
Înserarea umple zarea.
Micii „îngeri” merg agale
Către case, la culcare.

Ca-ntr-o tainică poveste,
Pe cer luna se ivește,
Cu lumina ei difuză
Este-a nopții călăuză.

Puşa Chiriță

Membru al L.S.R.-Argeş

Haştag sau informații gratis pentru lucrurile care costă! (II)

Ele le digeră, după care le elimină. Alte celule transportă substanțele hrănitoare către țesuturi și organe. Celulele își îndeplinesc activitatea fără aportul tău conștient, fiind totuși în contact direct cu mintea ta. Orice gând este un impuls al minții tale și este transmis celulelor pe care le deții. Când mintea este confuză, deprimată și ancorată în trecut, încărcată cu impresii și cu multe emoții nesuportabile, acestea sunt transmise prin nervi fiecărei celule a corpului. Celulele soldați intră în panică și nu-și mai pot îndeplini funcțiile. Aceia dintre noi care nu ingerează o alimentație pură au organele digestive care cheltuie multă energie și sunt în permanentă agitație, suferă tot felul de boli fizice. Atomii, moleculele și celulele corpului produc vibrații discordante, dizarmonioase, ceea ce implică un comportament lipsit de optimism, de încredere în sine și bună dispoziție, devenind astfel nemulțumiți, simțind că duc o viață neîmplinită. Au mintea umplută de teamă, disperare, îngrijorare și anxietate. Mintea este expresia subtilă a corpului fizic. Corpul fizic este manifestarea exterioară a gândurilor pe care le avem! Astfel, omul care își modelează mintea controlat, își modelează implicit și corpul, mintea își reflectă cu fidelitate stările de spirit trăite. Corpul răspunde acestor stări, teama creează instantaneu o reacție fiziologică de apărare, la fel anxietatea, mânia, durerea, bucuria, toate creează reacții interne ale organismului. Ochii ne trădează gândurile, ei reprezintă ferestrele sufletului, de aceea în ei se poate citi ușor starea lăuntrică a minții noastre. Aceștia sunt ca un instrument telegrafic ce transmite mesaje. În ei se pot citi gândurile de trădare, depresiune, tristețe, ura, bună dispoziție, pace, armonie sau vigoare. Prin antrenament și atenție poți citi gândurile celuilalti în ochi și dominanta caracterului pe care îl are, urmărindu-i conversația purtată și acțiunile făcute. Toate aceste gânduri negative, de furie sau teamă și îngrijorare sunt de temut, ele distrugând armonia dinlăuntrul ființei noastre, vitalitatea și eficiența pe termen mediu și lung.

Gândurile de curaj și bucurie vindecă, mângâie, alină iritarea și sporesc eficiența prin multiplicarea puterilor mentale, de aceea depune efortul tău conştient în a te destinde, a zâmbi şi a râde. Gândul îşi exercită influența asupra întregului corp. Un corp sănătos este barometrul, ori busola unor gânduri pozitive. Când corpul este bolnav, mintea se îmbolnăveşte implicit şi ea, iar agresivitatea unui caracter vulcanic produce daune celulelor creierului, generând substanțe chimice otrăvitoare în sânge, suprimând secreția sucurilor gastrice atât de necesare, secătuiesc energia, vitalitatea și induc îmbătrânirea prematură. Gândurile sunt ale egoului nostru, iar a simți și exprima iubirea necondiționtă aparține Divinului din noi. Gândurile ne creează lumea în care trăim, ele determină devenirea lucrurilor întru existență. Gândurile dezvoltă dorințele noastre și exercită pasiunile. Gândurile contrare ce urmăresc anihilarea dorințelor și pasiunilor încrâncenate vor contrabalansa efectele primelor gânduri. Dacă gândești despre cineva că îți este prieten, acesta îți devine prieten, iar dacă îl vizualizezi ca pe un duşman, mintea ta va actualiza deopotrivă acest gând. Gândurile pe care le ai atrag gânduri asemănătoare. Învață să lucrezi cu propria-ți minte, controlând-o cu vigilență și poți atinge starea de mulțumire și fericire fără cauze exterioare ție. Spune „STOP!" Gândurilor negative care nu-ți plac și energiei lor! Nu poți rezolva nicio problemă folosind aceeași energie care a creat acea problemă. Există o problemă conflictuală? Schimbă energia cu una contrară ei, de acceptare și pace! Aspectul fabulos al acestei soluții este că, tu nu trebuie să aștepți ca cealaltă parte să facă asta! Acceptarea și răbdarea înseamnă să știi că iarba nu crește mai repede dacă tragi de ea și să te încrezi în finalizarea unei întâmplări, să contempli semiluna, știind cu încredere că este nevoie de timp pentru ca aceasta să se preschimbe în lună plină. Ceilalți te văd, te aud, te simt când și cu ce energie mergi spre inima lor! Universul în care trăim răspunde pe loc la vibrația energiei pe care o emiți, nu te răsplătește și nu te pedepsește.

„Oamenii nu sunt prizonierii destinului, ci doar ai propriei minți!", Franklin D. Roosvelt.

Mintea ta are convingeri în legătură cu ceea ce eşti şi ceea ce poți fi, ceea ce va determina cu precizie ceea ce vei fi și vei putea face. Atunci când crezi că viața ta este determinată de anumite limite, dintr-o dată acele limite vor deveni reale. Ceea ce crezi că este posibil sau adevărat, devine adevărat și posibil cu multă ușurință în viața ta.

Mintea are putere de atracţie. Omul îşi atrage către sine gândurile și condițiile, circumstanțele cele mai apropiate și asemănătoare propriilor idei și credințe. Repetând și reținând în mintea ta anumite gânduri o perioadă mai lungă de timp, vei atrage conştient sau inconştient şi fără încetare tot ceea ce corespunde calității tale dominante de gândire.

Gândurile sunt proprietatea ta privată și faci ce vrei cu ele, le poți folosi într-un mod creator, împlinindu-ți dorințele prin focalizare și concentrare pe ceea ce vrei cu adevărat. Stă în puterea ta în a-ți alege gândurile și de a atrage astfel spre tine influențele pe care ți le dorești, folosind această putere și a nu te lăsa limitat de valurile circumstanțelor întâmplătoare. Devii ceea ce gândești și simți, iar singurul lucru pe care îl poți controla în viața ta este propria-ți gândire, nimic altceva! Gândul este cel care modelează caracterul unui om. Dacă gândesc corect, voi spune și acționa la fel de corect, deoarece vorbirea și acțiunea urmează gândirii. Cum îți sunt gândurile și reacțiile, la fel îți va fi și viața, Reacționează cu iubire! Prezentul pe care îl trăiesc este rezultatul, ori consecința gândurilor mele anterioare.

Negarea propriului egou limitat este un mijloc de purificare și rafinare a propriei minți. Prin însuși actul gândirii, omul este ancorat în materie, iar scopul său să fie cucerirea controlului propriei minți. Gândurile au nevoie a fi purificate, iar apoi liniștite pentru că numai o minte calmă poate înlătura ignoranța. Gândul pur, interiorizat are o forță mai mare decât electricitatea. Să știi a-ți liniști mintea și deja te vei simți mai fericit și liber! Aspectul subtil al alimentelor cu care ne hrănim determină și ele calitatea minții, iar hrana nu este tocmai ceea ce doar mâncăm, ci și cumulul informațiilor pe care le lăsăm să ne polueze mintea, inclusiv prin intermediul simțurilor. Poți vedea, auzi, simți gustul mai bine dacă menții în permanență gânduri divine, sublime. Obiectele lumii exterioare sunt colorate de dorințele tale ascunse prin intermediul filtrului mental propriu. Toate stările mentale sunt tranzitorii. Bucură-te că ai fost dotat la naștere cu libertatea gândirii și eliberează-te de sclavia prejudecăților ce înăbușă intelectul și întunecă gândurile! Când mintea este senină, eliberată de dorințe, de motive, speranțe deșarte, de condiționări, obligații și restricții și orice fel de alt gând, îți va fi în sfârșit bine, iar sufletul pe care îl ai trăiește experiența extazului!

Mintea ta este ca o grădină, iar gândurile sunt semințele pe care alegi să le plantezi pentru a crește flori sau pentru a crește buruieni.

Ce alegi?

Îmi învăț mintea să gândească altfel!

„Niciodată nu ești pregătită să faci un lucru până când nu-l faci!", a spus Zig Ziglar, pentru că atunci când acționezi devii mai conștient, spun eu.

„Mai presus de cei care nu știu se află cei care se informează. Mai presus de cei care se informează se află cei care înțeleg. Mai presus de cei care înțeleg se află cei care aplică. Mai presus de cei care aplică se

află cei care obțin rezultate. Mai presus de cei care obțin rezultate se află cei care evoluează”, Mahatma Gandhi.

„Ceea ce ești se va vedea în ceea ce faci!”, Thomas Edison.

„Un singur gând pozitiv dimineața, îți poate schimba întreaga zi!”, Lao Tzu.

Chonstance

(va urma)

Ramona Enache

Membru al L.S.R.-Argeş

FIRE DE IUBIRE…

Și strângi cu sufletul,
Și aduni cu gândul;
Fire de iubire…
Și impletești din flori,
Și pictezi în culori;
Fire de iubire…
Din lacrimi se risipesc,
Din rouă strălucesc;
Fire de iubire…
Din pulberea de stele se cern,
În zâmbetul curcubeului se aștern;
Fire de iubire…
Din zborul de fluturi,
Din aripile vântului scuturi;
Fire de iubire…
În a apelor adâncuri,
În arșița din deșerturi;
Prind viață, fire de iubire…
Din văpaia focului,
Din puful norului;
Se ivesc fire de iubire…
În susurul izvoarelor,
În spargerea valurilor;
Prind glas, fire de iubire…
În pași de vals,
Sub zâmbet fals;
Stau ascunse, fire de iubire…
În tot ce este și a fost,
Și în ce va fi au un rost;
Fire de iubire…
Și poveste, și realitate,
Clipe ce nu pot fi uitate…
Câte puțîn din toate,
Găsești, în fire din iubire!

Ovidiu Ștefan Ciucă

Membru al L.S.R.-Argeş

Curcubee de minunăţii

Floarea minunilor,
Dăruirea astrelor
Frumuseţea sufletelor
Perfecţiunea iubirilor
Pacea curcubeelor,
Armonia culorilor,
Primenirea minunăţiilor!

Calea inimii

Întotdeauna, urmează-ți inima!
Pasiunea aduce combinația perfectă.
Vine din inimă și se întoarce tot acolo.
Deplină se animă și te adoră,
Te dorește fericită, doar senină.

Ce poate fi mai sus de nori?
Ești tu, plutești scăldată în veșnice culori,
Primești cu drag un sunet de viori.

Te mângâie și te învăluie prin ai tăi pori,
Te vrea pătrunsă în curcubeul dintre flori,
Plină de tandrețe dansezi pe ringul ritmurilor.

Sunteți niște eroi,
Urcați în voie către vise noi...

Transcendem spre tărâmuri de petale
E totul alb în ancestral regal.

Dorina Mihai Moise

Fluierul fermecat

(Baladă populară)

Păstoraşul dintre munţi,
Cu ochi mândri şi cuminţi,
Cobora din deal de case
Cu trăistuţa-i de mătase…
Era seara în amurg,
Când din ceruri stele curg,
Ca şi lacrimi pe-un obraz,
De dor, teamă ori necaz!
El doinea în gând, plecase,
Să colinde pe la case,
Un' ţărăncile frumoase
Stau în prispă cu fuiorul…
Uite-aşa mi-l duse dorul!
Pân' înaltul să-ncunune
C-un brâu stelar de minune,
Ţesut din lacrimi schimbate
În steluţe-naripate…
Păstoraşul se rugă
Baciului ce-l învăţă :
„-Hei, baciule, dragă nene,
De mă vezi bătând poiene,
Vara, când dă grâu-n pârg,
Află că parai nu strâng,
Ci doar lacrimi de la fete,
Dragostele, să mă-mbete,
Şuier de la vântul sur
Şi petale de şovârf!
Aşa eu, baciule dragă,
Vin la tine fără şagă,
Şi te rog să-mi dai în dar,
Lângă traistă şi amnar,
Fluieraşul fermecat
Din care tu ai cântat!
Când ziceai, eram fecior,
Ne-nţărcat şi bălăior,
Şi iubeam o fetişoară,
Sfioasă ca o mioară!
Astăzi fata s-o nuntit,
C-un fecior, al ei iubit!
Eu voi purcede-n bejenii,
Dorul ei să-l cânt Ilenii,
Ce-i surata ei cea dragă,
Poate ei n-oi fi de şagă,
Căci sunt fecior ne-nsurat,
Dar cu fluier fermecat!
Tu, bădie, să-mi urzeşti,
Să doinesc ca în poveşti,
Mândrelor să le-aprind dorul,
Şi să le golesc ulciorul
Lacrimilor de alean,
Ce-au vărsat ele mai an!
Să-mi astâmpere el dorul,
Când afară bate norul,
S-aduc soarele fecior
Să vadă ruşinea lor!
Că eu mi-am cântat amorul,
Şi le-am luat cu binişorul,
Însă ele s-au luat,
Cu feciorii din alt sat,
Şi-au uitat al nostru dor
Ce era curat odor!
Tu, cu fluieraşul nou,
M-îi pune în urma lor,
Să cânt prispei şi fântânii
Ce-i iubitul pentru unii!
El e joc şi veselie,
E risipă şi pustie,
E uitare şi năcaz,
E din toate, şi-are haz!
Iar eu, de dorul meu,
Ştiu că-i mare şi că-i greu,
Că-mi rămâne de-a doini
De cine nu m-a iubi,
De iubire de copii,
Dar ducă-se pe pustii!
Însă eu, de fluieraş,
M-oi lega ca un nuntaş,
Şi-oi doini, bade-oi doini,
Cât pe lume s-a iubi!
Hai, noroc la toţi cei vii,
Ce de mine-or auzi,
Că am fluier fermecat,
De la un baci înzestrat,
Cu darul de a doini,
Cât pe lume s-a iubi!

Mihai Moise

DE CRĂCIUN

Odinioară de Crăciun,
Peste un mic cătun
Noaptea se lăsa tainic,
Căci se apropia mare praznic!

Copii de-o şchioapă eram,
Uliţele satului cutreieram,
Să ducem vestea cea bună
La orice căsuţă străbună!

Câinii ne lătrau nervos,
În aerul plin de miros
Plutea tămâie de brad,
Printre ulucile de gard!

Primeam un leu de cântat,
Bucuroşi că am realizat
Să ducem mai departe credinţa,
A neamului românesc biruinţa!

El nu a vrut palate sau castele,
Ci a dorit un colţ de iesle,
Şi astfel pildă lumii S-a făcut
Căci în sărăcie El S-a născut!

Iar Magii I-au adus în dar
Aur, smirnă şi tămâie,
Ce rămâne pentru vecie
Cel mai frumos cadou cu har!

Fecioara purta în taină minunea,
Ea a uimit prin naştere lumea,
Care în întuneric prea ades petrecea,
Şi nu ştia de Cel ce Mesia se numea!

El a venit cătuşele să le zdrobească,
Şi pe om din păcat să-l izbăvească,
El a murit pe Cruce răstignit
Pentru orice suflet amăgit şi necăjit!

Naşterea Lui rămâne în veac
Minunea ce a unit pe om cu Dumnezeu,
Şi astfel s-a creat puntea şi scara,
În care orice suflet şi-a aflat cărarea!

Iubirea Lui se revarsă peste noi,
Atunci când suntem oropsiţi şi goi,
El cu căldură ne înconjoară,
Şi-n raze de lumină ne înfăşoară!

Şi astfel haina de nuntă s-a ţesut
Din suspine, trudă şi umbre de trecut,
Strălucind peste bucurie şi veste,
Cu-a lumii Lumină cu raze celeste!

Dacă nu venea atunci pe pământ,
Azi nu-L mai slăveam în cânt,
Colindele nu-şi mai aveau rostul,
Iar noi nu mai slăveam Venirea-I cu Postul.

Copii care astăzi sunteţi ai lui Hristos,
Aduceţi omagiu şi-un cântec frumos
Celui ce pentru lume S-a născut,
Şi S-a făcut nouă scară şi scut!

Rămâne ca noi să-L primim
În suflet şi-n inimă pe deplin,
Căci jugul Lui este uşor,
Aşa precum vântul poartă un nor!

De la Naştere până la Răstignire,
Domnul Iisus ne dă de ştire
Că nu-i altă cale de urmat
Decât curăţia şi lăsarea de păcat!

Fecioara, ruda noastră pământeană,
Mijloceşte la Cer iertarea noastră
Ea pe Stăpânul Îl îmblânzeşte,
Şi pe orice suflet încercat îl primeşte!

BUNICA

Bunico, cu ochii tăi frumoşi,
Ai crescut atâţia nepoţi,
Ne-ai hrănit, ne-ai legănat,
Şi cu lacrimi ne-ai spălat!

Bunico, ai trăit în vremuri de restrişte,
Şi desculţă ai mers pe mirişte,
Numărai stelele pe cer,
Şi grâul l-adunai în ungher!

Bunico, ne-ai dat sfatul cel bun,
Să păstrăm filonul străbun,
Să ducem mai departe credinţa,
A neamului românesc biruinţa!

Bunico, ne-ai învăţat să trudim,
Să urmăm al cerului sublim,
Să nu ne abatem de la bine,
Să credem, Doamne, mereu în Tine!

Bunico, trăiesc azi şi sper
Că locuieşti în nemărginitul cer,
Alături de cei osteniţi,
Şi din veac de Iisus iubiţi!

Maria-Alexandra Bulgar

Membru al L.S.R.-Argeş

Pe urmele iubirii...

...pășeam zi de zi; noapte de noapte;
Tot așteptând un Rai și-un paradis;
Tot vrând primăvară în eternitate;
Tot cerând un frumos și nesfârșit vis...

Pe urmele iubirii fumegânde,
Treceau, ca la paradă, amintirile noastre;
Dorind să ne întoarcem în timpuri uitate;
Și să le primim în a sufletului casă...

Pe urmele iubirii timide, nesigure, stângace;
Coloram cu creioane colorate micul univers al fericirii;
Tot cu gândul spre miazăzi și soare;
Tot cu speranța împlinirii...

Pe urmele iubirii înfometate după sublim și divin;
Stăteam la pândă la ore târzii;
Am prins-o și-am încuiat-o în noi;
Doar că, într-o mohorâtă dimineață-
-ea a fugit-
-pe drumuri pe care încă nu le știm...

Pe urmele iubirii ne aflăm din nou;
Eu strig după ea, o caut;
Mă izbesc de privirea ta dulce-amară,
Și simt cum totu-i în zadar...

Pe urmele iubirii rătăcite,
Mi-e dor de ea!
Mi-e dor s-o strâng la piept!
Să-mi țină de cald când afară ninge;
Te rog, spune-mi:
Pe unde ești?

Marius Ionescu

Membru al L.S.R.-Argeş

ILUZIE CU PLOAIE DE PLOIEŞTI

Săruta asfaltul cu paşii ei fermi...
Eram în 30 şi mă întrebam
Privind cu jind
Când oare îmi va veni rândul
s-o cunosc...

Săgeta oraşul cu priviri electrice
Creând panică browniană
Moleculelor umane din jur
„Femme du fatalite” ziceau

Bătrânii strânşi la sfatul chibiţilor
Din parcul şahiştilor…

Şi doar eu ce-o aşteptam cuminte
Fără să m-ascund
Și fără să mă tem
De otrava sărutului!...
Asta fatalitate, monşer!

ILUZIE DE FUM

ŞI PARFUM

Păşeam pe corso
Şi-ţi priveam chipul
Din reclamele pe care le faci
La „Fleacuri şi Trucuri & co”

O tot făceam de când
Am fost disponibilizat de la
„Fabrica de împachetat fum”;
Cică nu ştiam să aburesc…

Păşeam în parc
Şi vorbeam cu umbra ta
Ce se desprindea
Din statuia florii de dragoste…

De atunci mă tot întreb
Când am să mă trezesc
Cu ea părăsind glastra de beton
Pentru iubirea noastră!...

Marina Pantazi

La ceas de seară

Singură în aceeași cârciumioară
Să înnec amarul în sunet de vioară
Singură, aștept ca ceasul să bată
Suprema oră când spiritul nu mai simte
Drama unei existențe solitare.

Singură în această cârciumioară
Mă ascund în fumul de țigară
Singură pot să dau vina pe alcool
Deși paharul e doar pe jumătate gol
Să aștept pe cineva sau ceva ce nu va veni
Și ora e târzie, e aproape zi.

Mi-e dor de mine

Mi-e dor de mine
Mai mult decât de tine
Mi-e dor de noi
De seri de toamnă cu fiori
Mi-e dor de chipul tău tăcut
Misterios, necunoscut
Mi-e dor să îmi fie dor de noi
De ale tale buze moi
Mi-e dor să zburdăm prin toamnă doar noi doi
Să ne scriem visele pe foi
De frunze uscate
Pierdute în zbor de corbi călători.
Mi-e dor să fim copii
Printre atâtea vise pustii
Mi-e dor să mai credem că noi
Vom deveni cândva eroi
Ai aceleași povești
Poate într-o zi o să-ți amintești
Cum este să iubești.

Solitudine

Ne naștem singuri pe pământ
Firavi ca florile de primăvară
Creștem, trăim, iubim,
Mereu ca pentru întâia oară
Ne lovim de stânci la fiecare pas
Zâmbim și ne doare și iar zâmbim
Suferința ne e parte din destin
Iar fericirea devine un joc de noroc
Când crezi că ai căștigat, o pierzi pe loc.
Așa e și-n iubire, mereu ne căutăm
Dar nu ne regăsim, oricât încercăm
Și fiecărei persoane îi lăsăm
Un ciob din inimă, să nu uităm
Să ne întoarcem vreodată la noi
Să nu rămânem în suflet goi.

Denisa Coroja

Pâlpâind

Toată furia potolită
mocneşte-n interior
Adânc încapsulată,
refuză orice ajutor
S-a strâns în grămezi haotice,
în gânduri hipnotice,
sângeros de plăcute
Le abandonează scurt,
se-nchide abrupt;
desenează-un zâmbet mânjit
Până ce jarul mocnit
îşi repetă cercul vicios
cu-o rigurozitate nebună
şi îşi va elibera
unica natură.

Retoric

Spune-mi dacă ştii
cum de frunzele odată vii
s-au strâns acum fără viață
toate-n jurul meu

Spune-mi - ca de obicei - prostii
despre cum o să vii şi-o să-mi ceri
să nu te las să te întorci în vertijul tău păcătos
Întoarce-mă din nou pe dos
Învață-mi mai mult adâncurile
Ascultă-mi gândurile care urlă mute
şi se zbat să rupă oase, carne, piele
Spune-mi de ce mi-e mica lume putredă
De ce nu se scutură de tot noroiul pe care continui
să mi-l emani de la distanță?

Nu aştept răspuns.

George Badea

Cine-s eu?!

Nu-s răsărit din...
ape,
Nu-s luat din...
stele surde,
Nu-s scos din...
spuma mării.
Eu
mă cred doar...
o luntre,
o punte
de decepții,
un munte
de suspine,
o căutare ...
mută,
spre timpul...
care vine!

Mister

Foșnetu-i farmecul muzicii,
Muzica-i misterul petalelor,
Petalele-s forma sublimă a materiei,
Materia?!
...Există pretutindeni...
Și nicăieri!
Nicăieri există...
Adevărul, Binele și Frumosul:
Căutați-le!

De ce?

De ce seninul te-a abandonat
Și somnul
A plecat din al tău

trup?
De ce te simt atât de rătăcită
Și mintea ta...
îmi pare
împietrită?

De ce te văd adesea răvășită
Și ochii tăi...
sunt suferinzi?
De ce privirea ți-e
așa neclară
Și...
inima
îți este
foc și pară?

Daniela Ioana Chițescu

Furtuna din ochii mei

Să plouă e un obicei.
Furtună e în ochii mei,
Și plângă ei că-s mult prea plini,
Să plângă, suntem doi străini.

De ce-ai plecat fără umbrelă?
Nu știi că-ți țineam adăpost?
Dar ai plecat și fără tine
În ochi e doar o ploaie fără rost.

Și de-ntâlnești pe drumul tău strigoi
Tot nu vei vrea să te întorci înapoi
Și vei uita de mult de ploaie și de noi
Și pantofii-ți vor fi plini de noroi.

Căci ai plecat și te-ai îndrăgostit într-o secundă,
Și mi te-a luat de parcă eu n-am existat,
Dar dacă vrei să te privești iar în oglindă,
Să iei un ciob din inima ce-ai spart.

Să te privești și-ai să-nțelegi,
Că și iubirea are niște legi și dacă pleci,
Luând sufletul, când e Mercur în retrograd,
Toate potecile pe care le urmezi te duc spre iad.

Dacă-ai plecat și încă n-ai uitat de mine
Ai să mă uiți- căci prea departe sunt de tine,
Și-ai să pășești cu alta către zare,
Și ai să vezi iar păsări călătoare.

Și din uitarea-n care m-aifixat
Vei observa afară c-a plouat
Și îți vor curge două lacrimi cristaline
Una la ea și una pentru mine.

Ai ars iubirea fără milă

A fost odată ca-n povești,
O inimă nevinovată,
Dar n-ai știut să o iubești,
Și-ai transformat-o-n piatră.

Cândva era dulce, fierbinte,
Și încălzea pe cei din jur,
Dar acum plânge și se stinge,
În otravă totul e pur.

Tu cu ce preț ai spulberat-o?
Din piept, să poți să i-o zdrobești,
Când i-ai cerut-o? Când ți-a dat-o?
Oricum nu puteai să o iubești!

Ai ars-o fără să ai milă,
Că era la-nceput de drum,
Plânge săraca inimă,
Căci dintr-un foc acum e scrum.

Ai zis c-a fost a ta mereu,
Să îți permiți să o distrugi?
Să lași durere-n locul tău,
Să o amăgești și-apoi să fugi?

Dar toți avem o inimă
Și dacă tu i-ai luat cuvântul
Pierdută e inima frântă
Iubirea i-a deschis mormântul.

GÂNDURI ȘI OMAGII DEDICATE CALIGRAFULUI POEȚILOR

SINCERE CONDOLEANȚE

Cu adâncă tristețe, în calitate de președinte al Ligii Scriitorilor Români, filiala județului Argeș, sunt desemnat să vă anunț despre trecerea în neființă a domnului **Petre Ghilencea.** Acest eveniment s-a petrecut în seara zilei de joi, 12 decembrie 2019 și a avut drept cauză un stupid accident de mașină.

Domnul Petre Ghilencea, prietenul și colaboratorul nostru, era un om plin de viață, energic, totdeauna dornic să-ți întindă o mână de ajutor. Nu l-am simțit, niciodată, că ar dori să se plângă dintr-un anumit motiv. Era un om bucuros, stenic, creativ, optimist.

Pe lângă toate aceste calități mai avea și un har, acela de a fi un caligraf desăvârșit. Iată de ce domnul redactor șef al *Cuvântului argeșean*, scriitorul Nicolae Cosmescu i-a acordat cu încredere coperta a patra a acestei reviste literare. Decizia a fost foarte bună datorită faptului că publicația a câștigat în valoare și reputație.

Astăzi, când domnul Petre Ghilencea nu mai viețuiește printre noi, am realizat că moartea ne-a răpit un prieten, dar și un colaborator prețios, un om de valoare care era înzestrat cu un talent unic.

Dumnezeu să îl ierte și să îl odihnească în pace!

Adrian MITROI

AM PIERDUT UN OM DE O MARE VALOARE

În seara fatidică, după ora 23, a sunat telefonul. Când nu ai de primit vreun apel la acel moment al zilei, poți fi sigur că nu e de bine. Din nefericire, așa a fost. Dl. Alexandru Oprea mi-a transmis îngrozitoare veste a dispariției, brutală, stupidă, a colegului nostru de la revistă *Cuvântul Argeșean* și cenaclul *Armonii Argeșene*, Maestrul caligraf PETRE GHILENCEA. Un om plăcut, plin de vivacitate, prietenos, volubil, voluntar, care nu refuza nimic și pe nimeni. Profesional sau personal.

A fost cel mai apropiat colaborator al meu la realizarea și difuzarea revistei. O pierdere incomensurabilă. Nedreaptă.

În 2019, Maestrul ne-a „furnizat” trei scriitori, mari câștiguri pentru revistă. Dar ne-a produs, din păcate, și cea mai mare pierdere prin dispariția sa. Îi vom păstra vie amintirea.

Dumnezeu să-l odihnească!

Nicolae COSMESCU

Pe domnul **PETRE GHILENCEA** l-am cunoscut în urmă cu aproximativ doi ani, în cadrul acțiunilor culturale de la **Biblioteca Județeană "Dinicu Golescu"** din Pitești, iar mai apoi la întâlnirile periodice de la cenaclul revistei literare **"Cuvântul argeșean"**. Un septuagenar plin de viață, plăcut, prietenos, care te cucerea de la prima vedere. Urmase cursurile de caligrafie organizate de doamna Lucreția Picui la Biblioteca Județeană și delecta privirea noastră cu scrierea caligrafică a celor mai cunoscute versuri ale poeților **Mihai Eminescu, Nicolae Labiș, Tudor Arghezi, Adrian Păunescu** etc., precum și ale celor argeșeni, având o contribuție importantă în realizarea și difuzarea revistei noastre susmenționate.

Tragica sa dispariție prin lovirea chiar pe trecerea de pietoni de către un șofer iresponsabil, aflat sub influența alcoolului, ne-a produs o tristețe de nedescris, creând încă un prilej de reflecție profundă la această atât de subțire trecere prin viața pământeană.

Luminoasă fie-i amintirea!

Vasile GHIȚESCU

Petre Ghilencea a trecut *dincolo*

Trista veste primită pe telefon a trecerii *dincolo* a Maestrului caligraf Petre Ghilencea m-a lovit ca un trăsnet. Se întâmpla la câteva ore de la întâlnirea noastră în cadrul Cenaclului „Armonii Argeşene" din 12 Decembrie 2019. Am rămas uluit, fără grai... din cauza neputinței de a face ceva, dar mai ales, din cauza revoltei care a pus stăpânire pe mine. Cum de a fost posibil așa ceva? De ce a îngăduit Dumnezeu să se întâmple o astfel de grozăvie? De ce în societatea noastră actuală sunt atât de multe cazuri de șoferi care se urcă beți la volan? Ce l-o fi determinat pe *acel* șofer să se suie în mașină după ce a băut?

A doua zi m-au chinuit și alte întrebări. Oare, dacă n-aș fi plecat mai devreme din cenaclu, ar fi fost posibil ca la sfârșit, mai stând de vorbă, să-l întârzii cu un minut pe dl. Ghilencea? Oare, dacă dl. Dr. Munteanu nu se ducea la toaletă înainte de plecare, l-ar fi luat cu mașina și astfel ar fi ajuns cu un minut mai devreme la acea fatidică trecere de pietoni? Oare, dacă veneau mai mulți la cenaclu, sau mai puțini, ar fi fost altă oră de plecare? Din păcate, sunt întrebări fără răspunsuri! Tare mi-ar plăcea să greșesc în această privință și să existe o entitate care să mă contrazică... Mă gândesc, desigur, la spiritul Maestrului, de la care sper să primim într-o ședință viitoare de cenaclu o epistolă frumos caligrafiată cu toate răspunsurile pe care ni le dorim.

Dl. Petre Ghilencea îmi va rămâne mereu în memorie așa cum l-am cunoscut acum vreo trei ani, când a venit prima oară la Centrul Cultural, și cum a fost până la sfârșit, un veritabil artist, tonic, entuziast și dornic mereu nu numai să creeze ceva frumos, dar și să-l împartă cu ceilalți.

Închei cu convingerea că deja a început să-i încânte pe îngeri cu arta sa caligrafică.

La revedere în Eternitate, Maestre!

Constantin Teodor CRAIFALEANU

Lumile caligrafiei-Petre Ghilencea

Prin caligrafie uimea rețelele de socializare, uimea poeții care își vedeau poemele expuse în expoziții… Petre Ghilencea se lua în foarte serios, adică își alegea cu discernământ materialul pe care îl dorea, apoi cumpăra tot felul de penițe care mai de care mai sofisticate, alegea culorile de fond și când așternea pe hârtie o făcea cu mână sigură. Ore în șir îi lua să caligrafieze un poem și apoi să îl îmbrace în ghirlande de flori, în arabescuri, în frunze fantastice venite parcă din alte lumi… Și acum când scriam pe ecranul laptopului poemul meu ,,O lume nevăzută a păsărilor'' caligrafiat cu litere verzi pe fond roz intens și însoțit de imagini de ierburi și flori care îmbracă scrierea caligrafică în lumea naturii, și care cu delicatețe a simțit ceea ce eu, scriind acest poem, am vrut să transmit cititorilor mei. Acesta era Petre Ghilencea. Inventa lumi ale caligrafiei, lumi care să îl reprezinte.

Firea sa comunicativă îl făcea să spună câte o vorbă de duh oamenilor întâlniți în cale. Fie cădădea un sfat, fie că glumea, fie că ajuta pe cineva, fie că spunea ,,ce bine e că și astăzi mai e încă o zi pe care să o trăim cum se cuvine'', Petre Ghilencea se făcea cunoscut ca fiind un om binevoitor, un om care dorea să sară înajutor, să nu treacă nepăsător pe lângă semenii săi.

Petre Ghilencea și-a împlinit destinul și sunt sigură că Divinitatea îi va da un loc în care sufletul celui care pe pământ a fost om, în ceruri să fie asemeni unui poem caligrafiat de însuși Dumnezeu.

Cristina ONOFRE

Sub semnul trecerii (în memoria maestrului caligraf)

Venim pe lumea asta sub semnul trecerii, trecem de la copilărie la maturitate, de la un an la altul, de la o stare la alta, de la viață la moarte… Trecerea dincolo, spre veșnicie, a domnului Ghilencea i-a fost influențată de o altă trecere, trecerea de pietoni. Poate fatidica oră sau poate lipsa de responsabilitate unui om a făcut ca, sub o ploaie rece de iarnă, în ziua Sfântului Spiridon, atât de aproape de casă, atât de aproape de trecerea în alt an, să i se întrerupă firul gândurilor și inima lui mare să înceteze să mai bată.

Sper ca această trecere să-i fi fost lină, fără strigăte de durere, pentru că nici în această viață nu striga, indiferent de situație. El se făcea auzit pentru că înscria cu litere luminoase și colorate, citeț, viața și munca multor poeți și prozatori, trecuți și prezenți, în paginile revistelor.

Din iubire pentru oameni, îi plăcea să dăruiască caligrafii magistral concepute, prietenie necondiționată, vorbe de alinare, lăsându-te înnobilat cu acest aer al bunătății sale pentru tot restul vieții.

Oare, dacă n-aș fi plecat mai devreme din cenaclu, ar fi fost posibil ca la sfârșit, mai stând de vorbă, să-l întârzii cu un minut pe dl. Ghilencea? Oare, dacă dl. Dr. Munteanu nu se ducea la toaletă înainte de plecare, l-ar fi luat cu mașina și astfel ar fi ajuns cu un minut mai devreme la acea fatidică trecere de pietoni?

Zbaterea sufletului din acestă lume s-a liniștit, brusc a zburat dincolo, unde nu este durere, nici întristare, lăsând în sufletul fiecăruia amintiri frumoase, dar și un gol în inima celor care l-au cunoscut, mai ales a familiei. Îmi este foarte greu să vorbesc la trecut despre un om atât de prezent, de viu în viețile noastre, în care clocotea viața și care cu migala minții și a mâinilor sale a caligrafiat în sufletele noastre cuvinte potrivite pe care le vom păstra pentru totdeauna, fiecare așa cum vom ști!

Liliana NANU

Gânduri:

L-am cunoscut pe domnul Petre Ghilencea la şedinţele cenaclului „Armonii Carpatine”. Mi-a făcut o mare bucurie când mi-a caligrafiat două poezii („Să plouă” şi „Mâine-i departe” – cea din urmă apărând pe coperta-spate a revistei „Cuvântul Argeşean”) în stilul său aparte.
Dumnezeu să-l ierte!...

Marius IONESCU

In memoriam
Petre Ghilencea

În fața am un scris caligrafic,
O pagină colorată de revistă,
În colț, cu un chip charismatic,
Acum, trecut în lumea tristă.

Soarta rea i-a întins o capcană,
Ori Domnul l-a chemat de sărbători,
La ceruri să-i vindece o rană,
De-acolo, să caligrafieze felicitări.

Pe lângă amintiri, ca pagini scrise,
Gânduri a desenat în monograme,
A mai lăsat și gândul lui cu vise,
Cuvintele și plecăciunile la dame.

Din nou privesc coperți de reviste,
Ochii-mi alunecă pe scris caligrafic,
Știu, Petre Ghilencea, nu mai este,
În colț văd doar chipul lui simpatic.

Mai triști suntem acum de sărbători,
Când vine Crăciunul, el nu mai este
În locul lui, noi vom primi colindători,
La cer s-a dus să scrie altă poveste.

Nicolae BRANIȘTE

Unui prieten

Rămas bun prieten drag, om cu inimă de aur,
Cu talentul tău imens pentru litere-ai fost faur.
Noi te vom iubi mereu regretând de toate cele;
Ne-ai făcut pe toţi să plângem, scriind litere din stele.
Un talent, o măiestrie şi modest peste măsură,
Am pierdut un om de bază în oceanul de cultură.

Ai fost pentru toţi liantul care ne-a mobilizat
Cu proiecte îndrăzneţe ce-au fost greu de realizat.
Rege al **caligrafiei,** ai pus litere-n pictură
Şi pictura în poezie cu drag de literatură.
Priceput şi om de artă, parolist cum nu există,
Sufletul tău odihneşte pe coperta din revistă.

Toată viaţa ai ţinut-o într-o veşnic-alergare
Şi grăbit din lumea asta ai plecat dintr-o eroare.
Imbecili în ignoranţă, cu alcoolul la volan,
Au răpus un suflet nobil cu talent-i de titan.
Ai plecat din lumea asta într-un nimb de strălucire.
Odihneşte-te în pace şi drum bun în nemurire!

Vasile MUNTEANU

Stă, dar merge mai departe!
Caligrafiază şi dăruieşte originalul!
Vorbeşte şi priveşte talentele!
Apreciază şi luminează auditoriul!
Dăruirea prin scriere caligrafică a domnului PETRE GHILENCEA vine din marea creaţie şi revarsă din bogăţia Universului.
Paşii au stabilitatea omului care-şi recunoaşte valoarea.
Ochii dezmiardă totul cu gingăşia Creatorului.

Mâinile ascultă intenţia de a prezenta o scriere aleasă printre pământeni.
Şi aşa cum s-a întâmplat cu aleşii neamului cărturăresc, aşa rămâne frumoasa amintirea despre sufletul care se înalţă prin vibraţia înaltă a luminii.
El creşte în nemărginire, aude, se hrăneşte cu dragostea noastră şi ne împacă strălucind în drumul spre ACASĂ.
Simţim fericirea şi cuvintele nespuse trimise prin valurile cerurilor.
Darurile omului PETRE GHILENCEA rămân întru întregirea cărţii talentelor neamului românesc!
Şi acesta curge ca râul strălucitor prin nepoata sa care-l va trimite mai departe !
Trăitor al bucuriei inimii, PETRE GHILENCEA îşi prezintă pentru veşnicie valoarea făpturii nemărginire şi anume IUBIREA!
Cântăm împreună, unim sentimentele şi urăm călătorie uşoară în transparenţă !
Drum lin în realitate, PETRE GHILENCEA!

Simona VASILESCU

Adeseori, nu obișnuim să ne întrebăm cum se simte cel de lângă noi! „Dacă simți durere, ești în viață, dacă simți durerea altora, ești om!”, Lev Tolstoi.

Toți suntem cărți, unele mai subțiri, altele mai groase, fiecare suntem atât cât am adunat între coperți! O carte deschisă a rămas în amintirea noastră ilustrul coleg, trecut în neființă, maestrul caligraf, Petre Ghilencea. Bunul Dumnezeu să-i odihnească sufletul atât de bun!
Omagiul meu, cu toată considerația.

Pușa CHIRIȚĂ

Drum bun printre stele, Maestre Caligraf!

Prima reacţie la aflarea ştirii cu accidentul rutier în care şi-a pierdut viaţa distinsul nostru coleg Petre Ghilencea a fost de neacceptare a realităţii – nu puteam să accept această crudă întâmplare, când cu nici două ore mai înainte eram împreună la cenaclul Armonii Argeşene.

Şi absolut nedrept era ceea ce citeam: „Maestrul caligraf Petre Ghilencea a fost lovit mortal pe o trecere de pietoni, când se întorcea de la cenaclul literar, de un autoturism condus de un şofer băut”.

Această opoziţie din fraza ce anunţa tristul eveniment mă revolta: „maestrul caligraf care se întorcea de la cenaclul literar „versus a fost lovit mortal pe trecerea de pietoni de un şofer băut”. Binele, frumosul, versus răul, iresponsabilitatea…

Şi erau chiar gândurile pe care intenţionasem să le spun la cenaclul din seara aceea: este înălţător să fii alături de oameni talentaţi care prezintă partea frumoasă, nobilă a omului - dragostea, patriotismul, generozitatea.

Ce om plăcut domnul Petre Ghilencea, cu o ţinută prin care simţeai „un om sănătos la minte şi la trup”…

Sunt alături de toţi cei l-au iubit şi apreciat.

Alexandru BOROIU

Ferestre către ceruri

Un admirabil exerciţiu de admiraţie şi totodată de memorie culturală a profesat vieţuind printre noi maestrul **Petre Ghilencea**, un pensionar carismatic şi onest, de presupus dublat de un mare sentimental, care a desfăşurat un mare şi onorabil apostolat, scriind caligrafic nenumărate creaţii poetice, de la versuri eminesciene la creaţiile contemporane ale celor mai înzestraţi poeţi argeşeni. Dar, am aflat cu adâncă tristeţe, în ciuda meritelor evidente ale iubitorului de cultură umanistă Petre Ghilencea, că acesta avea să ne fie răpit în plină fervoare a slujirii sale de ani buni în viaţa culturală argeşeană, de un banal accident de circulaţie întîmplat la întoarcerea în fapt de seară de la Cenaclul *Armonii Argeşene* al Ligii Scriitorilor din Filiala Argeş.

Suntem consternaţi să constatăm cum acest domn de o regală ţinută intelectuală şi morală, care ne dăruia deopotrivă suflet şi minte în slujba creaţiei literare, care caligrafia emoţiile cu raritate de perle ale spiritului creator, care se achita de această misiune cu o autentică vocaţie umană şi artistică, nu era departe de încheierea călătoriei sale pământeşti, în ciuda zelului, pasiunii şi migalei cu care îi slujea pe cei hăruiţi cu darul poeziei.

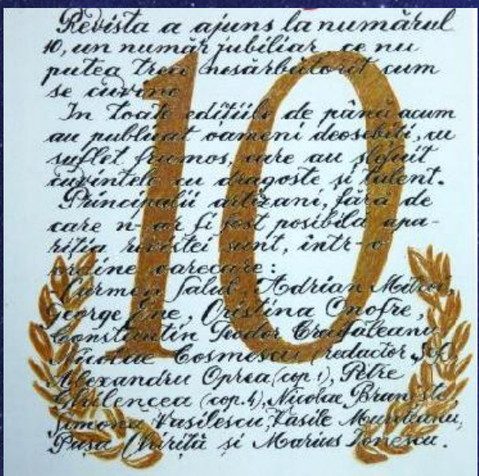
Fie ca delicata sa misiune creatoare să persiste în oglinzile memoriei noastre şi ca din delicatul său travaliu cultural să învăţăm cum că scrisul rămâne, căci arta este lungă, iar viaţa este scurtă!

Mihai ION și Dorina MOISE

NOIEMBRIE. A FOST LANSATĂ REVISTA CU NUMĂRUL 10.

(Foto - Al. Oprea)

Revista a ajuns la numărul 10, un număr jubiliar, ce nu putea trece nesărbătorit cum se cuvine.
În toate edițiile de până acum au publicat oameni deosebiți, cu suflet frumos, care au șlefuit cuvintele cu dragoste și talent.
Principalii artizani, fără de care n-ar fi fost posibilă apariția revistei sînt, într-o ordine oarecare:
Carmen Salub, Adrian Matei, George Ene, Cristina Onofre, Constantin Teodor Craifaleanu, Nicolae Cosmescu (redactor șef), Alexandru Oprea (cop. 1), Petre Ghilencea (cop. 4), Nicolae Braniște, Simona Vasilescu, Vasile Munteanu, Pușa Chiriță și Marius Ionescu.

Noiembrie.
Lansare de carte
Constantin Teodor Craifaleanu.

Decembrie.
Lansare de carte
Nicolae Braniște.

Rugăciune

Crăiasă alegându-te,
Îngenunchem rugându-te,
Înalță-ne, ne mântuie
Din valul ce ne bântuie;
Fii scut de întărire
Și zid de mântuire,
Privirea-ți adorată
Asupră-ne coboară,
O, maică prea curată
Și pururea fecioară,
Marie!

Noi, ce din mila sfântului
Umbră facem pământului,
Rugându-ne-ndurărilor,
Luceafărului mărilor;
Ascultă-a noastre plângeri,
Regina peste îngeri:
Din neguri te arată,
Lumină dulce, clară,
O, maică prea curată
Și pururea fecioară,
Marie!

Mihai Eminescu